

Chương Một

LL12 Công Tác Thái Bình Dương

Hồ tắm công cộng nằm trên con đường ra phi trường Cointrin của thành phố quốc tế Genève, Thụy Sĩ, vào mùa hè thiên hạ đông nghẹt. Dân Suisse, hay nói chung người Âu, quý ánh nắng mặt trời không khác gì dân miền sa mạc quý nước. Một lẽ rất dễ hiểu, vì xứ họ quanh năm lạnh lẽo, nắng đem cho họ sự ấm áp dễ chịu. Không những thế, nắng còn làm cho màu da trắng tái của họ thành màu nâu đậm đà xinh lịch, vừa nói lên được cái giàu sang của kẻ có tiền, dư thời giờ đi chơi hè nghỉ mát. Bởi thế mà thiên hạ đổ xô ra biển hoặc các hồ tắm. Và hồ tắm này bữa nay người đông như kiến!

Giữa cảnh người nằm dọc nằm ngang phơi mình dưới ánh thái dương có một cô gái lạ lùng hơn ai hết là in hình như cô trốn nắng, nằm núp mình dưới bóng một cây cỏ thụ cách xa hồ nước. Cô ta mặc bikini màu đen có mấy đường viền vàng, nằm úp mặt trên chiếc nệm cao su. Chung quanh cô còn có năm bảy quyển sách. Không ai lưu ý đến sự hiện diện của cô ta, vì chỗ cô nằm thiếu ánh nắng, chẳng mấy người lui tới. Thành linh trong nhà hàng có người bồi chạy ra lớn tiếng gọi giữa đám người nằm phơi nắng:

- Ai là Mademoiselle LyLy, có điện thoại!

Hắn gọi mấy lượt chẳng có người lên tiếng, bèn đi đánh vòng khu vườn quanh hồ nước. Cuối cùng có một người đi theo hắn với vẻ hấp tấp vội vàng. Người ấy không ai khác hơn là cô gái lạ lùng kia! Bấy giờ mọi con mắt đều chăm chú nhìn cô ta, vì giữa rừng người da trắng có một kiểu nữ da vàng. Nhưng da của cô trắng hơn những người trắng nằm phơi nắng ở đây. Một màu trắng tuyệt đẹp, chớ không tái bạch như dân Âu! Mái tóc của cô đen nhánh, dài và gọn sóng, như đại dương những ngày êm ả. Gương mặt cô vô cùng mỹ lệ, vẻ mỹ lệ đài các của gái Á Đông, thân hình cao vừa tầm với những đường cong tuyệt mỹ. Trong lớp áo tắm, xem cô không khác gì người đẹp đang trình diễn cuộc thi Hoa hậu và chắc chắn cô phải chiếm giải!

Vì dọc theo lối cô vừa đi qua, ngoài những đôi mắt chiêm ngưỡng, còn có tiếng huýt sáo của những chàng trai mắt phần trầm tĩnh trước bóng sắc giai nhân! Nhưng cô gái dường như chẳng lưu ý gì đến rừng người trước mắt? Bước chân cô tuy uyển chuyển nhẹ nhàng, song không kém phần khẩn trương.

Trong nhà hàng, trước quầy bán rượu, người chủ quán đang cầm máy điện thoại trên tay, thấy cô đi vào với người bồi liền ra dấu bảo cô vào phòng điện thoại dành cho thực khách. Cô vừa cầm máy điện thoại thì đầu dây bên kia có tiếng của một người đàn ông:

- A-lô, đây là Trụ Cờ Vàng ở Washington.
- A-lô, LL12 xin nghe đây.

Có tiếng xuýt xoa và tiếng cười dòn tan ở đầu dây bên kia:

- Mùa này mà tìm được cô là tôi tài lắm đấy nhé? Cô phục tôi chứ?

Cô gái trẻ môi «xí» một tiếng với vẻ mặt bất bình giận dữ. Người ở đầu dây bên kia y như nhìn thấy được bộ điệu ấy, giọng cười ông ta càng to hơn:

- Chắc cô giận tôi phá đám, không để yên cho cô tắm nắng như đầm chứ gì?

Cô gái phụng phịu không trả lời. Người đàn ông biết cô ta đang giận, song ông giả lờ không biết, nói chọc:

- Tắm piscine người đông nghẹt, nước bẩn, có gì mà ham? Tắm biển mới thú chứ?
- Ai chả biết điều đó!
- Vậy mà có người không thích đi tắm biển mới kỳ chứ?
- Ai không thích đi tắm biển đâu?
- Cô thích à? Hay lắm! Mai cô lấy chuyến bay đi Bangkok tắm biển Thái Bình Dương.
- Hả? Chef bảo sao? Tôi phải đi Bangkok ngày mai?

Bấy giờ thì cô gái không còn bộ điệu nhí nhảnh nữa. Sắc mặt cô vô cùng trầm trọng, cô hỏi bằng giọng khẩn trương. Người ở đầu dây bên kia cũng không còn cười. Ông ta nói gần như ra lệnh:

- MN15 sẽ đón cô ở khách sạn Hilton và sắp đặt chương trình cho cô. Chiều nay TV29 sẽ mang tới nhà cô giấy thông hành và vé máy bay. Chào! Chúc may mắn.
- Ở Thái Lan có MN15, tại sao tôi phải đi qua đó?

Câu nói chót của cô chỉ có cô nghe, vì đầu dây bên kia đã cúp! Cô gái cau mày buông điện thoại xuống thờ hất một hơi dài, lẩm bầm một mình: "Mùa này mà bắt người ta đi Bangkok, nóng thấy mồ!"

Khách sạn Hilton là khách sạn sang trọng nhất hoàn cầu. Một loại khách sạn đặc tiền, chỉ du khách giàu có Âu Mỹ mới dám đặt chân tới. Phòng ngủ mỗi ngày từ \$200 trở lên và khách trọ còn bị đập đồ từ thức ăn nước uống. Có thể nói là nơi cho người giàu trút tiền, mà cũng có thể nói là nơi để họ kiếm ra tiền. Vì là nơi hò hẹn của các tay kỹ nghệ gia, đại thương gia...bàn bạc việc thương mại. Đương nhiên một khách sạn sang trọng và tiện nghi bậc nhất thì nơi đó cũng là chỗ gặp gỡ của những con người quan trọng trong xã hội như những chuyên gia, những chính trị gia... Và đương nhiên nơi nào có họ, thì nơi đó trở thành ổ gián điệp!

Sáng hôm ấy trên chuyến bay từ Genève tới có một thiếu nữ Á Đông dung nhan mỹ miều trong lớp Âu phục thật sang trọng vừa bước xuống xe « Car » của khách sạn, thì người quản lý từ trong chạy ra đón đã chào hỏi:

- Bà là Mrs Dumas phải không? Đã có phòng dành sẵn cho Bà.

Đương nhiên hẳn là người Thái. Hẳn nói chuyện với nàng bằng tiếng Anh. Song thiếu phụ tên Dumas chính là LyLy lại đáp bằng tiếng Thái:

- Vâng, chính tôi là Mrs Dumas. Thế ra đã có phòng dành sẵn cho tôi à?

Nghे nàng nói tiếng Thái, viên quản lý cười vui vẻ:

- Té ra cô là người đồng hương với tôi?

Lần này hẳn nói tiếng Thái và gọi bằng cô, vì thấy nàng quá trẻ. LyLy nhoẻn miệng cười, không đáp câu hỏi đó. Nàng bước theo viên quản lý vào khách sạn sau khi chỉ phu khuân vác hành lý của nàng. Trong khi những khách trọ mới tới phải làm thủ tục ghi danh nơi quầy tiếp khách, thì LyLy được viên quản lý trao chìa khóa phòng và nói:

- Mọi thủ tục của cô đã có bạn cô làm thay. Xin cô theo người bồi về phòng số 615, tầng thứ 6.

- Cám ơn ông!

- À, tối nay khách sạn có tổ chức Reception cho du khách. Nếu cô không mệt lắm về cuộc hành trình, xin mời tới phòng khánh tiết tham dự. Chương trình bắt đầu từ 20 giờ, có ban ca vũ nhạc giúp vui.

- Thế à? Để xem tôi có rảnh không? Dù sao cũng cám ơn ông đã báo trước.

Nàng nói vừa theo người bồi đi về phía thang máy. Quầy tiếp khách giờ ấy thân chủ khá đông nên có rất nhiều đôi mắt chiêm ngưỡng nhìn theo nàng, trong đó có viên quản lý. LyLy biết rõ điều đó, vì nàng thừa biết mình đẹp. Và cũng như tất cả những người đẹp trên thế giới, được đàn ông nhìn càng nhiều nàng càng thích thú yêu đời, cơn mệt của cuộc hành trình dài 18 giờ trên phi cơ như đã qua đi.

Lên lầu sáu, đến phòng 615, người bồi thấy cửa phòng mở sẵn nên nhường nàng vào trước. Nàng vừa bước qua ngưỡng cửa, vụt đứng sựng lại reo lên:

- Eo ơi, chị My Nương mà em tưởng cô gái Thái nào chứ?

Dĩ nhiên nàng nói tiếng Việt, người bồi không hiểu nàng nói gì? Hẳn cũng ngạc nhiên không kém khi thấy trong phòng có sẵn một cô gái tuyệt đẹp trong y phục Thái, đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành.

Người đẹp bên ngoài vừa reo lên, người đẹp bên trong đã đứng lên nhào tới...Cả hai ôm chầm nhau, vui cười tíu tít. Người bồi phòng đã xong phận sự sắp xếp hành lý, vẫn chưa chịu đi, mặc dù My Nương đã nhanh nhẹn nhét vào tay hắn tiền lì xì. Thấy hắn cứ mãi đứng xớ rớ trong phòng, My Nương bực mình đuổi hắn:

- Chú đi được rồi! Có cần gì chúng tôi sẽ nhận chuông gọi chú!

Dĩ nhiên nàng nói tiếng Thái quá rành, hẳn buộc lòng phải lui gót, song đôi mắt vẫn len lén nhìn hai người đẹp một lần chót mới chịu bước ra ngoài khép cửa lại.

Chờ hẳn đi khuất, LyLy mới lên tiếng hỏi bạn:

- Vụ gì mà Chef bảo em qua gặp chị khẩn cấp quá vậy?

My Nương không đáp, xô nhẹ bạn ra, nói:

- Khoan đã! Để em ngắm chị một lúc cho sướng mắt. Mỗi lần gặp chị, thấy chị trẻ đẹp hơn lần trước. Trời ơi, chắc là bao nhiêu đàn ông trên thế giới phải khổ vì chị dài dài.

LyLy cười híp mắt:

- Bộ mình tử tế lắm sao mà nói người ta? Chị đã giữ mấy chàng nước này rồi?

- Sơ sơ một triệu thôi!

Cả hai cười xòa.

My Nương khóa cửa phòng cẩn thận, rồi kéo bạn đến ngồi nơi giường với mình, một tay chèo vai bạn, miệng kề vào tai thì thầm:

- Công tác lần này vô cùng quan trọng Chef mới gửi chị qua đây giúp em. Vì trong bọn mình chỉ có chị mới tài sắc vẹn toàn, nói nhiều thứ tiếng. Và chỉ có chị mới làm được việc này.
- Xạo hoài! Bộ chị không đẹp, không nói nhiều thứ tiếng à? Còn TC2, TL10, HL25 chẳng đẹp, chẳng nói nhiều thứ tiếng à?
- Vì bọn kia không biết tiếng Thái.
- Còn chị?
- Em biết tiếng Thái mà không biết tiếng Nga. Thấy chưa? Chỉ có chị mới vừa biết tiếng Thái vừa biết tiếng Nga.
- Tại sao phải cần biết hai thứ tiếng ấy chứ? Chef lúc nào cũng tìm cơ nọ cơ kia để bắt em đi Đông đi Tây.

Nàng nói như trách người vắng mặt, mà thật sự trong lòng vô cùng hả hê vì thấy mình được Chef giao nhiệm vụ quan trọng. My Nương không rõ tâm lý bạn, vội vàng an ủi:

- Chị đừng trách ông già, tội nghiệp ông! Việc phục quốc giờ đây ông chỉ trông cậy vào bọn mình.

LyLy cười:

- Nói vậy chứ ai trách Chef làm chi? Việc thế nào, chị cho em rõ.
- Bắt đầu từ giờ phút này chị đóng vai trò cô gái Thái, hoàn toàn nói tiếng Thái, hoặc tiếng Anh,

Pháp, Đức hay tiếng nước nào cũng được, ngoại trừ tiếng Việt và tiếng Nga không được nói.

LyLy nheo mắt hỏi bạn:

- Thế à? Rồi sao nữa?
- Chị mang thông hành với cái tên Madame Dumas Charoan Saranya phải không? Tức là gái Thái lấy chồng Thụy Sĩ phải không?

LyLy cười khi:

- Ông già thay tên đổi họ em liên liền, em thắc mắc làm chi? Lần này ông cho em làm gái Thái lấy chồng Thụy Sĩ, vui quá!

My Nương nhú mày:

- Chị không thắc mắc, nhưng em thắc mắc! Không hiểu tại sao Chef không để chị làm gái Thái, lại cho chị mang tên giả là vợ một ông Thụy Sĩ, lại muốn chị đi chinh phục một tên Nga? Em tự hỏi...

LyLy ngắt lời bạn kèm với nụ cười tuyệt đẹp:

- Đàn ông Âu Mỹ mê đàn bà hơn gái tở. Chef cho em làm đàn bà để dễ dàng chinh phục hẳn. Và lại nếu cho em làm gái Thái thì ở khách sạn trên đất Thái phải làm cho thiên hạ thắc mắc.
- Nhưng cho chị làm đàn bà ở khách sạn một mình không chướng sao? Nhớ hẳn hỏi chồng chị đâu thì sao?
- Dễ ợt! Em chỉ cứ việc nói chồng ở Thụy Sĩ, em đi chơi một mình.

Thấy bạn vẫn chưa hết thắc mắc, LyLy nói thêm:

- Em sống nhiều năm trên đất Thụy Sĩ, giao thiệp thường xuyên với giới Âu Mỹ, em biết rõ đàn ông họ mê đàn bà hơn gái tở. Vì theo họ, đàn bà mới trưởng thành về mọi phương diện, giàu kinh nghiệm trong đời, trong tình ái, nhan sắc cũng phát triển vẹn hơn, đi đứng cũng chững chạc quý phái hơn. Còn việc đàn bà họ đi đây đi đó một mình là thường, ngay cả giao thiệp với đàn ông cũng rất tự do và cởi mở.

My Nương gật đầu ra chiều hiểu ý:

- À, nhờ chị giải thích em mới hiểu ý ông già. Chị thông minh quá hèn chi ông mới chọn chị giao việc lớn.

LyLy xí một tiếng, thúc vào hong bạn:

- Thôi đừng cho tở đi tàu bay giấy! Mọi chương trình do chị sắp đặt, em như con cờ! Vậy ai mới là kẻ thông minh được tin nhiệm của Chef chứ?

My Nương cười lã chã:

- Em chẳng sắp đặt chi ráo! Mọi kế hoạch do ông già ra lệnh cho em, em lập lại chị nghe.
- Thôi được! Kể tiếp đi!
- Khách sạn này nay mai sẽ có tên Nga tên Korsakow giả làm người Đức, mang thông hành Tây Đức với cái tên Hans Meier sang đây nghỉ mát. Ông già chỉ cần chị làm quen với hắn, theo dõi hắn, báo cáo.
- Chỉ có thể thôi à?
- Phải! Chỉ có thể thôi!
- Hắn là tên Nga đặc biệt lắm sao mà em phải theo dõi?
- Đương nhiên là rất đặc biệt! Hắn là cố vấn đặc biệt của bọn Cộng Việt Nam, vừa từ Saigon lộn về Moscou liền lấy giấy tờ giả sang Bangkok. CIA biết tin này, báo cáo ông biết. Ông già phải tức tốc

gửi chị sang đây để điều tra xem hấn làm gì ở đây? Chắc chắn là không có lợi cho quân Phục Quốc của chúng ta ở Mật Khu.

Đôi mắt LyLy rực ánh vui mừng:

- Chao ôi, con cá to đấy! Bắt được cá to mặc sức mà ăn.
- Phải! Chef thả mồi vừa thơm vừa đẹp để câu cá to đấy!

Nói xong câu ấy My Nương cười lớn. LyLy chọt vào nách bạn. My Nương nhột la oái oái:

- Chịu thua! Để yên người ta mới kể tiếp cho nghe chứ?

LyLy phì cười:

- Kể đi! Nhớ là đừng nói xằng là nguy với em đấy.
- Tất cả y trang của gái Thái em có mang đến đây một vali để chị cần dùng. Chị đã rõ vai trò và công tác của mình làm. Còn mật hiệu để nhận người đồng bọn, mật hiệu lúc điện thoại và số điện thoại của em thì thế này... Chị cần em điều gì có thể liên lạc với em bằng điện thoại, em sẽ tới ngay.

Nàng nói xong đứng lên xách vali quần áo trao cho bạn và tờ giấy ghi mật hiệu và điện thoại rồi nói tiếp:

- Chị học thuộc lòng những gì trong tờ giấy này rồi xé bỏ ngay.

LyLy đọc nhanh những con số ghi trên giấy rồi xé nhỏ quăng vào sọt rác trước mặt bạn, nói:

- Đã thuộc nằm lòng rồi! Ai thèm giữ làm gì cho chặt « bốp »!

My Nương từng nghe Chef kể LyLy có tài nhớ nhanh và nhớ dai, cho nên gặp công tác coi trọng hồ sơ giao cho nàng, được nàng ghi lại vanh vách, không khác gì có một bản copie. Từ năm năm qua, từ khi « Đảng Phục Quốc Việt Nam » thành lập, cơ quan tình báo gián điệp là cơ quan quan trọng của Đảng, lấy tên là « CPQ » (Cờ Phục Quốc) ra đời, do Chef của họ biệt danh là Trụ Cờ Vàng đứng đầu, với sự cộng tác của 25 bà từ 50 đến 55 tuổi và 30 giai nhân từ 18 đến 30 tuổi. Cơ quan này hợp tác với CIA của Mỹ và được sự giúp đỡ tài chánh của chính phủ Hoa Kỳ, trụ sở đặt tại Washington.

My Nương và LyLy được tuyển dụng làm nhân viên cùng lúc. Cả hai học chung khoá huấn luyện sáu tháng về ngành gián điệp ở Washington. Sau đó mỗi người một trọng trách ở xứ mình đang sinh sống. LyLy trở về Thụy Sĩ trong lớp người tỵ nạn Việt Nam bình thường trên đất Suisse. My Nương trở về Bangkok hoạt động tại đây và những nhân viên khác tỵ nạn xứ nào thì trở về xứ đó chờ đợi lệnh của Trụ Cờ Vàng từ Washington.

Vì là cơ quan tình báo gián điệp nên được thành lập hết sức bí mật. Đồng bào tỵ nạn chỉ nghe biết « Đảng Phục Quốc Việt Nam », chứ chưa bao giờ nghe nói đến cơ quan CPQ của Việt Nam. Người có biệt danh « Trụ Cờ Vàng » là một chính trị gia nổi tiếng thời Đế nhị Cộng Hòa. Từ ngày nước mất vào tay cộng sản ông im hơi lặng tiếng, đồng bào tưởng ông đã chết. Không ai ngờ ông tái xuất trên chính trường với cái tên « Trụ Cờ Vàng »! Và việc tuyển dụng nhân viên của ông cũng rất ly kỳ...

Năm năm về trước đồng bào tỵ nạn đọc báo Việt ở hải ngoại đều thấy hai mục tin:

Mục thứ nhất: « *Cần tuyển nữ lão nhân, từ 50 đến 55 tuổi, sức khoẻ an khang, để trông coi nhà cửa, lương hậu, nuôi ăn ở tử tế.* »

Mục thứ hai: « *Cần tuyển dụng phụ nữ Việt Nam có nhan sắc, nói nhiều thứ tiếng, từ 18 đến 30 tuổi, để làm chuyên viên mỹ phẩm cho thị trường quốc tế, lương hậu, du lịch thường xuyên.* »

Dĩ nhiên hai mục ấy vừa đăng lên báo thì có vô số người nộp đơn. Về phía nữ lão nhân thì khá nhiều. Vì hiện nay có một số các bà bỏ nước ra đi vì chồng con đã chết trong ngục tù, không còn thân quyến, nên rất muốn công việc giữ nhà cho gia đình người đồng hương. Phụ nữ trẻ đẹp nói nhiều thứ tiếng càng không thiếu. Vì người Việt hiện nay sống rải rác khắp hoàn cầu, con cái họ tất phải học nhiều thứ tiếng ngoại quốc. Thành ra cuộc tuyển lựa thật kỹ. Mà những người được tuyển, ngoài những điều kiện đã nêu trên báo họ phải qua cuộc điều tra lý lịch, đúng là người Quốc Gia, có tâm phục quốc, nhiều can đảm, biết kỷ luật, kín đáo, thông minh, khôn ngoan v.v...

Sau nhiều tháng điều tra, nguyên đơn được mời đến Washington một tháng để qua cuộc khảo thí nói trên. Sau đó người có biệt danh Trụ Cờ Vàng mới nói cho họ rõ mục đích then chốt của cơ quan CPQ. Nếu họ đồng ý với nghề nghiệp đó, sẽ được chính thức gia nhập vào tổ chức sau khi tuyên thệ trung thành với chủ nghĩa quốc gia chống cộng. Đương nhiên họ được trả lương rất hậu, như lương CIA của Mỹ, và việc làm của họ bề ngoài nhàn nhã như lời rao trên báo, nhưng việc chính của họ là tình báo gián điệp. Đặc biệt cơ quan

này cho đến nay chỉ tuyển dụng phái nữ. Người được tuyển dụng đều mang một tên bằng số thứ tự ngày gia nhập. Ví như LyLy tên 12, còn LL là viết tắt tên nàng. My Nương là MN15 và v.v...

Trong sáu tháng trời họ được huấn luyện ngành gián điệp tình báo như người điệp viên quốc tế. Họ còn học thêm nghệ thuật cải trang, cách tự vệ và việc sử dụng vũ khí súng đạn... Bởi thế mà khi được giao nhiệm vụ ở chốn hiểm nguy nào họ đều không từ nan, không sợ hãi, lại có phần vui thích nữa!

Thấy bạn vẫn chưa chịu ra về, nét mặt suy tư trầm ngâm, LyLy hỏi:

- Chị đang suy nghĩ gì mà đờ người ra vậy?

My Nương nói giọng xa xăm:

- Nghĩ đến nghề nghiệp của chúng mình, nghĩ đến Chef, nghĩ đến ngày toàn dân đuổi được loài quỷ dữ... Nghĩ đến tên Nga tóc vàng, râu quai hàm, tuổi trung niên, mà chị phải chinh phục... Nghe rõ chị tiết về hấn rồi chứ?

Ly Ly gật đầu. My Nương bước gấp ra cửa...Thình lình nàng xoay mình nhào tới hôn lên má bạn, nói:

- Nghĩ đến một lúc nữa đây chị biến thành người đẹp Thái cho thiên hạ nhìn sướng mắt. Ước gì em làm đàn ông!

LyLy đẩy bạn ra khỏi phòng, cười rạng rỡ:

- Chị mà làm đàn ông chắc dế xòm không chỗ nói!

Tiếng cười của hai người đẹp ngân vang giữa hành lang trong vắt như tiếng thủy tinh khua!

My Nương đi rồi LyLy sắp xếp hành lý của mình và của My Nương mang đến vào tủ. Nàng ước thử mấy bộ áo Thái, thấy vừa vặn theo thân người mình, lòng vừa vui thích, vừa thăm phục bạn đã khéo chọn ni tắc, lại màu sắc cũng rất hợp ý nàng. Việc đâu ra đó nàng xem giờ, thấy đã 11 giờ trưa. Giờ này nàng không biết phải làm gì, nên thay áo tắm, rời phòng, lấy thang máy xuống tầng dưới, nơi có hồ tắm của khách sạn.

Nàng lập sẵn chương trình cho mình: Sáng nay sẽ bơi nửa giờ cho khỏe người, rồi trở về phòng gọi bồi mang thức ăn qua loa. Sau đó sẽ ngủ một giấc cho tươi tỉnh tinh thần. Tối nay sẽ ăn diện thật đẹp tham dự reception của khách sạn, tìm xem tên Nga đã đến đây chưa?

Nàng bước ra hồ tắm. Giờ này chỉ có đôi ba người bơi trong hồ nước, đôi ba người nằm phơi nắng trên ghế dọc theo sân cỏ. Đương nhiên họ đều là dân da trắng. Có thể nói nàng là gái Á duy nhất xuất hiện ở chốn sang trọng dành cho dân trưởng giả Âu Mỹ, khiến mọi người nơi đây phải lưu ý. Một phần cũng vì nàng quá đẹp. Vẻ đẹp trang trọng quý phái, khác hẳn những cô Thái nhân viên của khách sạn.

Được người nhìn hay bị người nhìn đối với LyLy như là một sự kiện đương nhiên. Giả tử ngày nào nàng không thấy người nhìn, có lẽ nàng sẽ cảm thấy thiếu thốn và khốn khổ, vì nghĩ mình không còn đẹp nữa! Cho nên những đôi mắt hau háu của thiên hạ không làm cho LyLy chùng chân ngưng ngừng, mà trái lại càng làm cho nàng khoan khoái đi đứng một cách tự nhiên.

Nàng xuống hồ nước bơi lội vài lượt, leo lên cũng tìm ghế cho mình. Nhưng nàng không thích phơi nắng như dân Âu nên kéo ghế tới bóng mát một tàng cây, nơi đó có một người đàn ông đang ngủ, trên mặt đặt tờ báo Pháp « Express Magazine ». Hấn ngủ một cách ngon lành, ngáy pho pho. Tuy tiếng ngáy không lớn lắm, nhưng Lyly cũng cảm thấy khó chịu. Nàng nhìn quanh đây đó...muốn tìm một bóng mát nơi khác. Nhưng giờ ấy đã trưa, trời đứng bóng, không có tàng cây nào nhiều bóng mát như nơi đó. LyLy đành phải nằm một chỗ với tên « Pháp » để chờ áo tắm khô.

Nàng nằm úp mặt trên ghế, mắt nhắm lại nhưng không ngủ. Một lúc sau nàng nghe tiếng khục khịt khọt khẹt và tiếng ngáp dài của tên Pháp, nàng biết hấn đã thức. Khoảng vài phút sau nàng nghe có tiếng chân người đi tới. Nàng nghĩ thầm: "*Lại có tên nào tìm bóng mát nằm ngủ nữa đây! Tốt hơn ta nên trở lên phòng*".

Quyết định rời hồ tắm LyLy ngóc đầu lên, song chưa kịp ngồi dậy thình lình nàng nghe:

- Chào ông! Tôi được báo tin ông ấy đã qua tới nên vội đến đây. Tôi không ngờ ông qua trước một ngày. Chắc bữa nay ông còn mệt sau cuộc hành trình nên chưa thể gặp chúng tôi phải không?

Giọng hấn không lớn lắm, vừa đủ cho người đối diện hấn nghe và LyLy vô tình nghe lọt câu nói ấy, cái đầu đang ngóc lên vụt rơi trở xuống, nằm im không nhúc nhích. Sự thật câu nói ấy không có gì đáng lưu ý, nhưng người nói lại dùng thứ ngôn ngữ rất hiếm ở đây. Đó là tiếng Nga. Và tên nằm gần LyLy, mà nàng nghĩ là người Pháp, lại cũng dùng tiếng Nga đối đáp:

- Ờ, ông còn một nên chưa thể gặp bọn mày bữa nay. Tao nhắn mày tới để căn dặn vài điều.
- Vâng! Xin ông cho chỉ thị.
- Bọn mày có tàu?
- Vâng! Loại tàu đánh cá của dân chài.
- Không được! Mày phải tìm một canot loại cho du khách du ngoạn trên biển. Ông không thể ngồi trên tàu cá dơ dáy của bọn bây đâu!
- Thưa tôi hiểu. Tôi sẽ tìm canot đẹp.
- Tốt! Về đi! Ngày mai đón tao và ông ấy ở bãi Pattaya khoảng 14 giờ.
- Thưa vâng! Chào ông!

Tiếng chân của tên nọ bước đi, LyLy muốn ngồi dậy xem mặt mũi hấn ra sao, song lại ngại tên nằm bên cạnh nàng lưu ý việc mình lắng nghe hai bên đàm thoại. Sự thật nàng quá cẩn thận, chớ hai tên kia dù nằm mộng cũng không tưởng tượng nổi cô gái nằm đó đã nghe và hiểu thứ ngôn ngữ họ nói.

Chờ cho tên kia đi một đỗi LyLy mới ngồi dậy. Bấy giờ nàng chỉ còn thấy lưng hấn và mái tóc đen hót kiêu quê mùa. Dù vậy nàng cũng nhận ra hấn là dân da vàng. Nàng thắc mắc tự hỏi: *“Tên da vàng ấy là người Thái, hay Cam-Bốt hay là bọn Việt Cộng? Còn tên da trắng nằm đây phải chăng là tên Nga mà Chef nàng muốn nàng...”*

LyLy ngưng dòng tư tưởng liếc nhìn con người bên cạnh... Hấn có tóc nâu, mắt nâu, da sạm màu nắng, khá đẹp trai. Tuổi hấn còn trẻ, chắc vào khoảng 30. Như thế hấn đâu phải là con mồi của nàng? Phải rồi! Hấn không là con mồi của nàng. Trong câu chuyện đàm thoại khi nãy, cả hai có nói đến kẻ thứ ba. Vậy chắc chắn kẻ thứ ba đó mới là kẻ nàng phải theo dõi. Còn tên này... Phải chăng hấn cũng là người Nga?

Nàng vờ vuốt lại mái tóc, đưa mắt nhìn hấn lần nữa. Gương mặt hấn hoàn toàn không giống dân Nga. Nàng sống nhiều năm ở Suisse, du lịch khắp nơi, các sắc dân Âu nàng phân biệt dễ dàng, ít khi lầm lẫn. Tên này, theo sự nhận xét của nàng, hấn phải là người Đức. LyLy nhủ thầm: *“Một tên Đông Đức? Cũng có thể là một tên Tây Đức làm gián điệp cho Nga vùng này?”*

Những thắc mắc vương vấn trong lòng khiến LyLy nhìn hấn lần thứ ba... Bất ngờ ánh mắt nàng bị đôi mắt hấn bắt gặp. Hấn mỉm cười gật đầu chào nàng. Nàng lúng túng chào lại và để hấn không nghi kỵ, nàng giả vờ hỏi:

- Xin lỗi! Tôi có chút e ngại chưa dám lên tiếng chỉ vì muốn hỏi giờ ông. Đồng hồ của tôi dường như chạy không đúng.

Nàng nói tiếng Pháp, vì nghĩ hấn đọc báo Pháp tất phải biết tiếng Pháp. Nàng vừa nói vừa xam xoi đồng hồ nơi tay như để điều chỉnh. Hấn vui vẻ đáp bằng tiếng Pháp:

- Bây giờ đã quá 12 giờ trưa. Chắc là cô phải đói bụng.

LyLy gật đầu và đứng lên nói:

- Vâng! Tôi đói bụng nên nhờ đồng hồ tôi chạy trễ. Sự thật nó chạy khá đúng

Được một cô gái đẹp nói chuyện cởi mở, không rụt rè như gái ở đây, hấn như bắt được của quý, vội vàng đứng lên bước theo nàng, hỏi:

- Cô trú tại khách sạn này?
- Vâng!
- Nếu cô cho phép, tôi xin được theo cô ăn trưa cùng chỗ cho vui.

LyLy mừng thầm. Nàng rất muốn làm quen tên này để điều tra về tên Nga, nên hoan hỉ nói:

- Tôi mới đến khách sạn nên chưa rành các nhà hàng ở đây. Nếu được ông hướng dẫn thật là may! Nhưng tôi...tôi cần trở về phòng để thay áo.
- Tôi cũng thế! Xin hẹn cô nửa giờ sau nơi phòng khách của khách sạn.
- Vâng! Tôi sẽ đứng hẹn!

Nửa giờ sau LyLy xuống phòng khách trong lớp y phục Thái, màu tím nhạt. Áo và sà-rông bó sát thân hình nàng vừa cổ kính, vừa khêu gợi. Thấy nàng từ thang máy bước ra, anh chàng khi nãy đã chực sẵn nơi đó chạy tới đón nàng với sắc mặt rạng rỡ:

- Cám ơn cô đã đúng hẹn. Xin cô cho biết thích ăn món Âu Mỹ hay Thái, hay Tàu? Khách sạn này có nhiều restaurant khác nhau để trú khách chọn lựa.
- Sự thật tôi không đói bụng lắm. Tôi chỉ muốn ăn món nhẹ bụng và ít ít thôi.
- Như thế chúng ta vào Bar của khách sạn nhé?
- Được lắm!

Cả hai cùng đi đến « bar » bên cạnh phòng khách. Quán này chỉ bán những thức ăn nguội và vài món tầm thường cho người ăn ít ít buổi trưa. Dù vậy thực khách cũng khá đông, vì buổi trưa ít có người ăn thịnh soạn bữa ăn Tàu hay Âu Mỹ, nên du khách dồn về « bar ». Tìm được chỗ ngồi và kéo ghế cho nàng ngồi xong, anh chàng vụt hỏi:

- Chắc cô làmhôtesse cho Hàng Không Thái?

LyLy nhíu mày hỏi lại:

- Vì sao ông cho rằng tôi làm nghề Hôtesse Hàng Không?
- Vì cô đẹp, lại ăn mặc nhưhôtesse Thái.

LyLy giật mình rồi bật cười. Quả thật y phục của nàng gần giống như y phục của các nữ chiêu đãi viên Hàng Không Thái. Có lẽ màu tím áo nàng mặc hơi khác một tí. Nàng cười nhỏ:

- Bộ y phục này quả hơi giống y phục cáchôtesse Thái. Ông nói đúng lắm! Chỉ tiếc rằng tôi không được may mắn làm nghề ấy.

Để hấn không thắc mắc về sự hiện diện của nàng trong khách sạn, nàng kể mà không chờ hấn hỏi:

- Tôi hiện là du khách ở đây, mặc dù tôi là người Thái. Tôi lập gia đình với người Suisse và sinh sống nhiều năm ở Genève.

Hấn gật đầu chào nàng một cách trịnh trọng:

- Hân hạnh được làm quen với Madame. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Karl Heiniger, công dân Tây Đức.

LyLy cũng gật đầu chào hấn:

- Tôi là Madame Dumas, tên Thái của tôi là Saranya.

Người bồi đi tới. Cả hai ngưng trò chuyện để gọi thức ăn. LyLy nói tiếng Thái với người Bồi khi gọi thức ăn. Tên Đức mỉm cười nhìn nàng:

- Nếu Madame không mặc y phục Thái và nói tiếng Thái, có lẽ tôi nghĩ Madame không là dân xứ này.

LyLy điềm tĩnh hỏi:

- Vì sao ông nghĩ thế?
- Vì màu da và gương mặt Madame không giống dân bản xứ.

LyLy nói dối một cách tự nhiên và trôi chảy:

- Ai cũng có nhận xét như ông. Tôi gốc Chiang Mai¹ tổ tiên người Trung Hoa, thuộc dân Thái miền Bắc, nên màu da không đậm như gái vùng này.
- Phải rồi! Madame có cái đẹp của nữ minh tinh Hong Kong, chứ không phảihôtesse Thái.
- Ông quá khen!

Hấn nhìn nàng bằng ánh mắt chiêm ngưỡng, vừa nói:

- Lần đầu tiên tới Bangkok tôi nghe đồn phụ nữ Thái đẹp nhất là dân miền Chiang Mai. Tôi có đến đó xem thì quả thật đã gặp nhiều phụ nữ cao lớn, da trắng hơn phụ nữ miền Nam Thái Lan. Nhưng bảo họ đẹp nhất thì tới hôm nay tôi mới công nhận.

LyLy mỉm cười không nói gì. Nàng được nghe đàn ông ca tụng quá nhiều, nên không bối rối hay xúc động khi nghe. Thâm tâm nàng thầm công nhận hấn có lối tán tỉnh rất hay. Dù sao mục đích nàng ngồi đó không phải là để nghe hấn tán tỉnh. Nàng bắt đầu dọn dĩa:

- Ông biết nước tôi quá rành, chắc là ông thường trú ở đây?
- Vâng! Tôi là kiến trúc sư. Tôi làm cho công ty quốc tế xây cất các cao ốc ở đây.

¹ Chiang Mai là một tỉnh miền Bắc Thái Lan, giáp giới Trung Hoa. Theo tài liệu sử Thái, dân Chiang Mai vốn là dân nước Đại Lý xưa kia, bị quân nhà Nguyên (Mông Cổ) đánh đuổi trốn sang Chiang Mai (biên thù Thái) lập nghiệp. Vì vậy dân miền này không giống dân bản xứ.

- À thì ra ông làm cho công ty xây cát! Chắc ông có nhiều bạn đồng hương trên xứ này?
- Vâng! Chính phủ nước tôi có chương trình tài trợ kinh tế cho chính phủ Thái, nên có nhiều chuyên viên làm việc ở đây. Đương nhiên là tôi quen biết nhiều.

LyLy thầm nghĩ: *“Tên Tây Đức này quen biết nhiều và thường trú ở đây có lẽ chỉ làm gián điệp cho Nga. Thật là mối nguy cho thế giới tự do, nhất là đảng Phục Quốc Việt Nam, Lào và Cam-Bốt, ngay cả sự an ninh của Thái Lan. Ta cần phải báo cho Chef rõ, để ông kịp thời báo cho CIA biết về tên gián điệp nằm vùng này. Dù sao ta chưa có bằng chứng chắc chắn hẳn là điệp viên của phe cộng sản, ngoại trừ cuộc đàm thoại bằng tiếng Nga với tên da vàng hồi nãy. Vậy muốn biết rõ việc này ta cần phải theo dõi cuộc hẹn hò của bọn họ ngày mai”.*

Nghĩ như thế nên LyLy giả vờ nói:

- Tuy tôi là người Thái, nhưng gia đình cha mẹ tôi lập nghiệp ở Âu Châu từ thuở xa xưa. Thành ra trên xứ này tôi gần như không còn bà con quyến thuộc. Tôi như người ngoại quốc du lịch trên quê hương mình, không có dịp biết đó đây trong nước. Tôi muốn đi du ngoạn ven bể một lần, ngặt không quen biết ai! Phải chi có người hướng dẫn thì thích biết mấy. Ông có quen ai có canot du ngoạn không?

Lúc nãy nàng nghe hẳn ra lệnh cho tên da vàng thuê canot cho bọn họ ngày mai, nên lên tiếng trước. Hy vọng hẳn sẽ mắc kế mình, cho đi theo. Nào ngờ hẳn đáp:

- Việc thuê canot du ngoạn ven biển không khó. Tôi rất vui thích được cùng đi với Madame. Có điều nay mai tôi không rảnh. Tôi có người bạn từ Tây Đức mới qua nên bận bịu với ông ta vài hôm. Chờ khi ông đi rồi tôi sẽ dành thì giờ tiếp Madame. Madame còn lưu lại đây bao lâu nữa?

Thấy hẳn vẫn chưa mắc bẫy mình, LyLy cố gắng nói thêm:

- Tôi chỉ lưu lại vài hôm thôi. Phải chi được tháp tùng cùng ông và bạn ông đi viếng thắng cảnh thì vui lắm!

Hẳn lặng thinh suy nghĩ một lúc mới đáp:

- Rất tiếc tôi không thể chiều ý Madame. Người bạn của tôi rất khó tánh. Tôi chắc Madame sẽ không có thú vị gì đi du ngoạn với con người ấy.
- Nếu thế thì tôi không dám làm phiền ông.

Cuộc đàm thoại gần như chấm dứt nơi đó, cùng lúc với bữa ăn. Vì cả hai gọi thịt nguội với salade, không có gì rườm rà, nên bữa ăn chấm dứt rất nhanh. LyLy thầm nghĩ: *“Nếu tên Tây Đức bạn tên này đích thực là tên Nga mà nàng phải theo dõi, thì quả thật không dễ dàng làm quen. Tốt hơn nàng nên liên lạc với My Nương báo tin cuộc hẹn hò của họ ở bãi biển ngày mai. Để như nếu nàng không có cách theo dõi họ thì My Nương phải tìm cách khác theo dõi họ.”*

Việc trước tiên là nàng cần phải về phòng ngay để điện thoại cho My Nương. Không chần chừ, nàng đứng lên giả từ hẳn khi bữa ăn vừa xong. Heiniger có vẻ quyến luyến khi chia tay nàng, nhưng hẳn không cầm chân nàng. Hẳn ngồi lại uống từng ngụm la-ve, đôi mắt theo dõi bước chân LyLy...

Nàng đi rồi, hẳn vụt thở ra nhẹ nhẹ, nốc một hơi cạn sạch ly la-ve rồi đứng lên đi về phòng hẳn. Hẳn cũng cần dưỡng sức cho cuộc hành trình ngày mai?

Trở về phòng LyLy khoá cửa cẩn thận mới nhắc điện thoại lên. Nhưng nàng vụt bỏ trở xuống vì máy điện thoại không quay thẳng được ra ngoài, mà phải qua tổng đài của khách sạn. Nếu nàng muốn quay ra ngoài phải nhờ khách sạn quay chuyển vào phòng. Nàng không thể để lộ bí mật của tổ chức cơ quan tình báo gián điệp CPQ của mình tại Thái Lan, nên không thể dùng máy điện thoại của khách sạn. Nàng phải ra ngoài sử dụng phòng điện thoại công cộng.

Cởi bộ y phục cổ truyền Thái, thay quần Jean và áo ngắn tay, LyLy rời khách sạn thả bộ dọc theo phố một lúc gặp phòng điện thoại công cộng. Nàng cẩn thận ngó trước nhìn sau không thấy ai theo dõi mới bỏ tiền quay điện thoại cho My Nương.

Đầu dây có tiếng người đàn bà có lẽ trên 50, ngâm nga câu thơ của Bà Huyện Thanh Quan: “*Nhớ nước đau lòng con quốc quốc...*” LyLy vội vàng ngâm tiếp: “*Thương nhà mỗi miệng cái gia gia...*”

Người ấy liền nói:

- 30 tháng tư là ngày quốc hận!

LyLy lập tức nói:

- 30 tháng tư là ngày phục hận!

Nàng vừa dứt khẩu hiệu sau cùng, người đàn bà nhỏ nhẹ nói:

- TC28 tôi nghe đây.
- LL12 xin được nói chuyện với MN15.
- Có phải cô LyLy từ Thụy Sĩ mới qua phải không? Tôi nghe My Nương nói nhiều về cô. Rất tiếc tôi chưa biết mặt cô. Hiện My Nương có việc khẩn cấp đi vắng. Cô cần nhắn lại điều gì không?

Không nói chuyện được với My Nương, LyLy có phần thất vọng. Song nàng nghĩ người đàn bà kia cũng là nhân viên CPQ như mình, nên nói:

- Nhờ bác nhắn với MN15 rằng người cháu phải gặp sẽ lấy canot đi du ngoạn ven biển ngày mai. Họ hẹn tại bãi Pattaya khoảng 14 giờ.

- Vâng! Tôi sẽ thuật lại cô ấy những lời cô vừa nói.
- Cám ơn bác. Chào bác. Rất mong có dịp gặp bác.
- Tôi cũng thế. Chào cô.

Cuộc điện đàm chấm dứt. LyLy thả bộ chậm chậm về khách sạn. Nàng cảm thấy mệt về cuộc hành trình nên không muốn dạo phố lâu hơn. Về phòng, nàng ngã lên giường ngủ một giấc đến sáu giờ chiều. Thấy còn sớm, nàng vào phòng tắm ngâm mình trong bồn nước thật lâu, rồi chọn lựa xiêm y và trang điểm.

Tối nay nàng quyết định làm đẹp, nên dành thì giờ cho việc trang điểm. Mái tóc búi cao lên và sẵn trong phòng có lọ hoa Phong Lan, nàng lấy hoa cắm lên tóc. Nàng mặc y phục cổ truyền Thái, tức áo và sà-rong bó sát thân người. Áo thuộc loại tơ đặc tiền, màu đỏ sậm như màu rượu và nữ trang cũng là loại đặc biệt của phụ nữ Thái. Tất cả những thứ ấy My Nương đã sắm sẵn cho nàng ăn diện tối nay. Đứng trước gương ngắm bóng mình, LyLy mỉm cười tự nhủ: “*Bây giờ ta đã biến thành gái xứ này rồi. Không ai có thể nhận diện một LyLy của Việt Nam trên đất Thụy Sĩ nữa!*”

Đồng hồ điện tử trên máy TV đã nhảy đến số 20 giờ. LyLy thong thả rời phòng, lấy thang máy xuống tầng dưới, tầng phòng khánh tiết. Thiên hạ lúc bấy giờ đã đông đảo lắm. Kẻ ngồi người đứng, cùng hưởng vẻ giàn nhạc... Các vũ nữ Thái cũng bắt đầu nhảy múa theo điệu nhạc...

LyLy len lỏi giữa rừng người và tìm được một chỗ đứng khá dĩ nhìn thấy toàn diện những bộ mặt xuất hiện nơi đây. Bất thần tim nàng đập mạnh khi trông thấy không xa chỗ nàng đứng có một người ngồi trên ghế, tóc vàng, râu quai hàm, bụng hơi phệ, tuổi khoảng trên 40, đang phì phà điếu xì-gà. Đứng cạnh hắn là một tên đầu sói, ốm và cao, tuổi khoảng trên 30, có gương mặt điều hâu như những tên mặt vụ Nga mà nàng thường thấy trong các phim ảnh. LyLy tự hỏi: “*Phải chăng tên hút xì-gà là tên Nga?*”

Nàng quét mắt một lượt khắp gian phòng, vẫn không thấy tên Đức Heiniger. Như vậy có thể tên tóc vàng ngồi đó không phải là tên Nga! Vì Heiniger không hiện diện nơi đây, chắc chắn tên Nga không có mặt nơi này. Dù sao LyLy cũng muốn làm quen với tên tóc vàng hút xì-gà để điều tra tên họ hắn. Nàng len lỏi đến gần hắn và giả vờ làm rơi cái ví trên tay. Hắn giật mình nhìn xuống ... cùng lúc LyLy nghiêng mình để nhặt cái ví... Hai cái đầu chạm nhau. Thấy mặt gai nhân và biết món vật vừa rơi nơi chân mình là của nàng, hắn vội vàng nhặt lên trao cho nàng và nói bằng tiếng Anh:

- Xin lỗi!

Ánh mắt LyLy ngời lên cùng với nụ cười:

- Cám ơn ông! Chính tôi phải nói xin lỗi ông.

Nàng nhận cái ví từ tay hắn với cái nhìn thật tình tứ, khiến đôi môi ngậm xì-gà của hắn hơi run. Đàn ông nào không xúc động trước nụ cười và ánh mắt của người đẹp?

Hắn đứng lên nhường ghế cho nàng ngồi. LyLy không từ chối, ngồi xuống ghế của hắn. Tên đầu sói thấy vậy vội quay mặt bước đi, sau khi nói:

- Để tôi tìm một ghế khác cho ông.

Hắn khoác tay nói với tên kia, song đôi mắt trừ tình nhìn nàng:

- Không cần! Tôi rất khoan khoái nhường chỗ ngồi cho người đẹp.

Cả hai trao đổi với nhau bằng tiếng Đức, khiến LyLy càng khích động.

Lúc bấy giờ đoàn vũ nữ Thái đang hồi hấp dẫn. Du khách đều chăm chú thưởng thức điệu vũ. Chỉ riêng LyLy mắt nhìn phía trước, mà trong đầu suy tính cách gọi chuyện với tên hút xì-gà. Thình lình bên tai nàng nghe một giọng nói quen quen:

- À, Madame Dumas! Tôi đoán Madame sẽ dự reception tối nay nên cố ý tìm, nhưng người đồng quá, giờ mới gặp được Madame. Xin giới thiệu với Madame hai người bạn của tôi: “Ông Kneuss và ông Thimm. Cũng xin giới thiệu với hai bạn: Madame Dumas là công dân Suisse”.

Heiniger đứng sừng sững trước mặt LyLy và đương nhiên tên đầu sói và tên hút xì-gà là hai người hẳn giới thiệu với nàng. Nhưng LyLy sau khi nghe hai tên ấy trong bụng vô cùng chán nản, ngồi lặng trên ghế, đầu óc quay cuồng với bao câu hỏi: “*Bạn người Đức này là ai? Có dính líu gì đến tên Nga Korsakow? Còn cuộc hò hẹn giữa Heiniger với tên da vàng ngoài hồ tắm bằng tiếng Nga là vụ gì? Hay là tên Nga Korsakow mang tên giả là Kneuss mà CIA lần lần là Meier? Cũng có thể bạn người Đức này làm việc hoặc du lịch ở đây. Họ có biết tiếng Nga cũng không thể gọi là gián điệp. Nhưng tại sao Heiniger lại nói tiếng Nga với tên da vàng? Tại sao họ không đàm thoại bằng tiếng Anh, tiếng Thái hay tiếng gì khác?*” Đầu óc LyLy muốn nổ tung vì không giải đáp được những thắc mắc trong lòng. Tên hút xì-gà Kneuss và tên đầu sói Thimm sau được giới thiệu thì nghiêng mình chào LyLy một cách trịnh trọng và Kneuss còn nắm tay nàng đưa lên môi hôn. Cử chỉ ấy của người Âu là để tỏ lòng kính trọng.

Thấy LyLy ngồi im, thần sắc kỳ lạ, Heiniger nghĩ nàng không khoẻ giữa chốn đông người, nên mời:

- Chỗ này gần gần nhạc người đồng đảo rất là khó thở. Tốt hơn Madame nên ngồi nơi gốc kia, thoải mái hơn.

Hắn nói và đưa tay dìu nàng. LyLy bước theo hắn như người bằng máy. Hai người bạn hắn cũng đi theo. Phòng khánh tiết này vốn to rộng, nên từng góc phòng có đặt rải rác những bộ salon cho khách ngồi. Và nơi này dĩ nhiên đã có nhiều người ngồi quây quần từng nhóm với nhau. Cũng may Heiniger tìm được bốn chỗ trống. Kneuss bám theo LyLy như đĩa dính. Còn tên Thimm làm vẻ hững hờ, song không có nghĩa là hắn không cảm trước giai nhân. Hắn mở đầu câu chuyện ngay sau khi mọi người ngồi xuống ghế:

- Madame sống ở Suisse chắc phải biết tiếng Đức?

LyLy lắc đầu:

- Chồng tôi người Suisse gốc Pháp, chúng tôi lại sống ở Genève là vùng nói tiếng Pháp, nên tôi không học tiếng Đức. Ngoài tiếng mẹ là tiếng Thái, tôi nói được tiếng Pháp và một ít tiếng Anh thôi!

Nàng cố giấu không cho họ biết mình hiểu tiếng Đức, để nghe lỏm câu chuyện của họ. Đôi mắt của Thimm nhìn xoáy LyLy nửa tin nửa ngờ. Nhưng Kneuss thì tin lời nàng ngay. Hắn nói:

- Madame nói được ba thứ tiếng là giỏi quá rồi! Như tôi, ngoài tiếng Đức chỉ nói được ít tiếng Anh thôi!

LyLy nghĩ Kneuss nói nhún nhường. Cũng có thể hắn biết nhiều thứ tiếng, còn tiếng Anh không phải là chút ít, mà thông thạo như người Anh. Riêng Heiniger tự nãy giờ vẫn im lặng. Hắn kín đáo nhìn vật gì trong túi áo hắn, rồi liếc mắt thăm kín nhìn LyLy... Rồi lại nhìn món vật trong túi... Món vật hắn nhìn chỉ là một bức ảnh. Nhưng nếu LyLy trông thấy chắc phải kinh tâm, vì đó là ảnh của nàng đứng trên Trường Thành Vạn Lý cách đây 5 tháng trong chuyến đi công tác Bắc Kinh. Nàng có rửa tặng Chef một tấm để kỷ niệm, ngoài ra bạn bè cũng chưa ai được xem. Thế mà không hiểu do đâu Heiniger có được ảnh ấy? May mà LyLy không hay biết gì mới còn trầm tĩnh ngồi đó với bọn họ!

Chừng như nhận ra LyLy chính là người trong ảnh, Heiniger nhìn nàng bằng ánh mắt quái gở, miệng chum chím cười. Nụ cười và ánh mắt của hắn làm LyLy cảm thấy khó chịu, vì y như hắn muốn nhủ với nàng: “*Cô nói dối tài quá! Ai khác tin cô, chứ tôi không tin đâu!*” Tuy lời hắn không phát ra tiếng, nhưng nhìn thấy vẻ bực tức trên gương mặt đẹp của nàng, hắn biết nàng nghe được, nên khoái chí chồm tới bên nàng, rí nhỏ vào tai:

- Khi sáng cô ra ngoài điện thoại cho ai vậy? Tôi nhớ cô có nói, cô không còn người thân trên xứ này mà?

LyLy biến sắc vì không ngờ hắn theo dõi mình. Nhưng cũng may nàng trầm tĩnh được ngay, đáp bằng giọng tự nhiên:

- Tôi đi dạo phố cũng sẵn điện thoại hỏi thăm hãng du lịch về việc thuê canot du ngoạn ven biển. Không có người đi cùng, tôi đành phải đi theo hãng du lịch cho tiện.

Heiniger lại mỉm cười khi nghe câu nói ấy. Nụ cười lần này đầy châm chọc khiêu khích. LyLy giận lắm, song chưa tỏ thái độ gì vì lúc ấy có một toán đàn ông đi tới. Bọn này đứng lên bắt tay chào hỏi. Nghe câu chuyện giữa họ, LyLy biết được hai nhóm đều là kiến trúc sư. Nhóm Heiniger là nhóm Đức, đang xây một Hotel lớn. Còn nhóm mới đến là nhóm Mỹ, đang xây cất building để lập ngân hàng.

Bấy giờ vũ khúc Thái đã chấm dứt từ lâu. Hiện chỉ còn ban nhạc hòa tấu, trong khi những người bồi mang rượu và thức ăn mời khách. Cũng như những nơi khác, các buổi reception người đến dự dù quen hay không quen họ cũng trò chuyện với nhau những câu xã giao qua loa.

LyLy thoát khỏi hai nhóm kiến trúc sư, nhóng mắt trông tìm con người nàng cần tìm... Nhưng một phần vì khách sạn để đèn mờ ảo, một phần người quá đông, nàng mở to đôi mắt vẫn chưa tìm ra kẻ nào có đặc điểm của tên Nga mà My Nương cho biết, ngoại trừ tên Kneuss!

Tiếng cười tiếng nói thật ồn ào. Ngôn ngữ từng nhóm khác nhau vang vang bên tai... càng làm cho LyLy mờ mịt đầu óc. Nhiệm vụ của nàng, nhiệm vụ theo dõi một tên Nga... nhưng chắc gì hắn hiện diện trong phòng này? Mà dù hắn có ở đây, nàng cũng khó thể tìm gặp trong gian phòng mấy trăm người! Còn một cách là ngày mai nàng dò hỏi tên quản lý khách sạn số phòng của tên Nga mang tên Meier. Rồi nàng tìm cách làm quen với hắn. Chỉ sợ nàng không kịp thời gian để hoàn thành sứ mệnh Chef giao phó.

Trong lòng ưu tư, LyLy chán nản định rời phòng dạ hội trở về phòng mình. Tuy nhiên nàng muốn đi cũng không phải dễ. Vì lúc nào quanh nàng cũng có người lạ người kia tới trò chuyện làm quen. Nào Pháp, nào Anh, nào Mỹ, nào Đức, nào Thụy Sĩ, nào Ý v.v... Một khách sạn quốc tế, với những con người quốc tế, thì đàn bà con gái đẹp xuất hiện một mình tất nhiên được mọi người chiếu cố. Cho nên bao phen LyLy muốn rời nơi đó vẫn bị thiên hạ cản mũi. Dù vậy nàng tìm cách đi dần về phía cửa...

Thình lình nàng thấy một người tướng tá bệ vệ, tóc vàng, râu quai hàm, đôi mắt điều hâu, không thuộc hạng già, cũng không còn trẻ, đứng tần ngần nơi ngưỡng cửa như tìm kiếm ai? LyLy tự hỏi: "*Phải chăng hắn là con người nàng tìm?*" Nàng nhóng mắt theo dõi hắn... Mấy phút sau nàng thấy một người từ trong buồng bả đi ra và mặc dù nàng chỉ nhìn thấy sau lưng người ấy cũng nhận ra là Heiniger!

Tên kia thì thềm điều chi đó với Heiniger và Heiniger lập tức đi theo hắn ra ngoài. LyLy tức tốc vọt theo họ. Vừa khi bắt kịp họ, nàng vờ ngất xỉu. Nàng ngã « huỵch » dưới nền nhà, khiến những người quanh đó đều kêu hoảng. Dĩ nhiên Heiniger và tên râu quai hàm đi phía trước cũng giạt mình quay đầu lại nhìn. Và khi thấy rõ người té xỉu là LyLy, Heiniger vội vàng chạy tới bồng nàng đặt nàng nằm trên chiếc ghế dài nơi hành lang, rồi làm phương pháp cứu nàng tỉnh. Tên râu quai hàm cũng phụ giúp Heniger.

LyLy từ từ mở mắt ra ...và đôi mắt đẹp vụt nhìn sững tên râu quai hàm chan chứa cảm tình. Nàng sửa giọng nói thều thào xúc động:

- Cám ơn hai ông nhiều lắm! Chỉ vì người quá đông, tôi cảm thấy choáng váng nên trở về phòng. Không ngờ đi chưa được mấy bước đã bị ngất.

Cái nhìn đầy cảm tình và câu nói cảm ơn của giai nhân khiến người râu quai hàm vô cùng khoan khoái. Hắn cười tươi nói với nàng:

- Madame yên tâm. Tôi sẽ đưa Madame về phòng.

Heiniger tưởng nàng xỉu thật, nên nói:

- Madame Dumas nên nằm nghỉ một lúc. Khi đã khoẻ lại chúng tôi sẽ đưa Madame về phòng.

Người râu quai hàm có hơi ngạc nhiên khi nghe Heiniger gọi tên LyLy, tức Madame Dumas. Ông ta đưa mắt nhìn Heiniger như muốn hỏi: "*Hai người đã quen biết à? Sao không giới thiệu?*" Heiniger hiểu ý người râu quai hàm nên vội vàng giới thiệu:

- Xin hân hạnh giới thiệu với Madame: Vị này là ông Meier, người bạn của tôi từ Tây Đức vừa tới. Tôi cũng xin giới thiệu ông bạn: Madame Dumas, công dân Suisse, gốc người Thái miền Chang Mai, đang nghỉ hè một mình ở đây.

Nghe đúng cái tên ấy rồi, LyLy ngồi bật dậy nói:

- Tôi đã hơi khoẻ rồi... Tôi muốn rời chỗ này. Nếu không có gì phiền, nhờ hai ông đưa dùm tôi về phòng tôi ở tầng thứ 6, được chứ?
- Hân hạnh được làm quen với Madame và cũng rất hân hạnh được phục vụ người đẹp như Madame.

Câu nói của Meier khiến LyLy tươi tỉnh như người vừa bắt được của quý, quên mất cái giả vờ ngất xỉu vừa qua. Cũng may Meier không lưu ý. Riêng Heiniger nhìn thấy sắc mặt rạng rỡ của nàng, hẳn chợt nhận ra màn ngất xỉu của nàng là giả tạo. Hắn mỉm cười, nhưng không nói gì.

LyLy không trông thấy nụ cười của hắn, nên tiếp tục diễn tiếp màn kịch, giả vờ gượng gạo đứng lên. Meier đưa cánh tay cho LyLy vịn tay hắn bước đi. Heiniger đi theo một bên, miệng chum chím cười. Đến trước cửa phòng nàng, Heiniger vụt nói:

- Tôi chắc Madame còn mệt lắm. Chúng tôi xin rút lui để Madame ngơi nghỉ nhé?

Rồi hắn quay sang bạn hắn nói:

- Chúng ta đi thôi!

LyLy hết sức bối rối, không biết nói lời gì cầm chân họ để làm thân với Meier? Cũng may, hắn đã cảm nặng người đẹp mặc dù chỉ mới quen vài phút! Hắn vội lên tiếng:

- Nếu Madame không mệt lắm và không sợ chúng tôi quấy rầy, chúng tôi xin phép ở lại... trò chuyện với Madame vài phút cho vui. Đêm nay chắc không du khách nào đi ngủ sớm.

LyLy hoan hỉ nói:

- Tôi đã khỏe hẳn rồi. Mời hai ông vào trong trò chuyện cho vui. Phòng tuy nhỏ hẹp, song vẫn có chỗ tiếp khách.

Thật vậy! Một cái « suite » ở khách sạn sang trọng này bên ngoài phòng ngủ còn có phòng khách với bộ salon, tủ lạnh, truyền hình, thức ăn, nước uống, rượu, bánh, trái cây v...v... mọi thứ đầy đủ như ở nhà vậy.

Hai người khách cùng theo LyLy vào phòng theo lời mời của nàng. LyLy lấy rượu mời họ. Meier uống Whisky, Heiniger uống cognac. Nàng lưu ý cả hai không dám uống Wodka, thứ rượu nổi tiếng của Nga, mặc dù LyLy mời họ. Chờ họ nhâm nha vài ngụm, LyLy giả vờ nói:

- Chồng tôi bận nên không cùng tôi qua đây chuyển hè này. Tôi đến đây một mình thật là buồn! Tôi muốn đi tắm biển, mà không biết rủ ai cùng đi cho vui.

Meier nhìn LyLy bằng ánh mắt tinh tú:

- Không ai từ chối đi tắm biển với người đàn bà đẹp bao giờ.

Câu nói của hắn khiến LyLy mừng ra mặt. Không ngờ Heiniger xen vào:

- Rất tiếc nay mai chúng tôi bận, nếu không chúng tôi rất hân hạnh cùng đi tắm biển với Madame.

Meier nghe Heiniger nhắc khéo vội vàng nói chữa:

- Phải rồi! Chúng tôi bận quá, chứ không nhất định đưa Madame đi tắm biển.

LyLy thất vọng nhìn Heiniger bằng đôi mắt oán ghét. Hắn thấy cái nhìn đầy tức giận của nàng liền cười lớn, rồi rĩ tai nói nhỏ điều chi đó với Meier. Thái độ vô lễ của hắn càng làm LyLy tức giận, muốn đuổi hắn ra khỏi phòng. Chợt hắn cười lã chã nói với nàng:

- Chúng tôi dù có chút việc riêng cũng có thể đưa Madame ra bãi Pattaya dạo một vòng bờ biển. Chắc Madame không từ chối lời mời của chúng tôi chứ?

Meier tiếp lời:

- Nếu Madame muốn tắm biển chúng tôi sẽ đưa Madame đến một đảo nhỏ không xa Pattaya. Nơi đó bãi đẹp, không có du khách, nước sạch lắm!

- Tôi chỉ sợ làm phiền hai ông.

- Đàn ông trên thế giới không ai sợ người đẹp làm phiền. Có phải vậy không ông bạn Heiniger?

Heiniger gật đầu tán thành câu nói của bạn hắn. LyLy mừng thầm khi được họ mời đi biển, nhưng trong lòng nghi ngờ Heiniger toan tính điều chi đó. Dù sao nàng chỉ có tiến chứ không lùi. Nàng cười tươi đáp:

- Nếu hai ông không phiền thì thật là may mắn cho tôi được đi du ngoạn ven biển một lần trước khi về

Suisse.

Cả ba trở lại chuyện trò vui vẻ. Một lúc rượu trên ly đã cạn khách đứng lên từ giả LyLy và hẹn đón nàng sáng mai.

Họ đi rồi LyLy thở một hơi dài khoan khoái. Nàng đã làm thân với Meier, tức tên Nga Korsakow. Bây giờ nàng chỉ có việc bám sát hắn. Kề đáng sợ là Heiniger! Dường như hắn đã nghi ngờ nàng điều chi? Đôi mắt hắn lúc nào cũng nhìn xoáy vào mắt nàng như cảnh cáo! Và nụ cười của hắn thì vô cùng quái gở! Nàng lẩm bẩm một mình: *"Hừ! Nụ cười của một tên gián điệp cho Nga! Thật đáng ghét làm sao! Ta phải loại trừ hắn trên đất Thái. Chuyến này trở về ta sẽ báo cáo đầy đủ về tên Heiniger để CIA Mỹ thủ tiêu hắn mới được!"*

Nàng muốn thủ tiêu hắn, hay mượn tay CIA thủ tiêu hắn. Còn hắn? Phải chăng hắn sẽ thủ tiêu nàng? Phải chăng hắn biết rõ nhiệm vụ nàng tại đây và đã nhận ra nàng là nhân viên CPQ? LyLy không thể nào biết trước những cái bất ngờ sẽ xảy ra ngày mai. Chờ xem...

Ngày mai nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ Chef giao phó, hay sẽ là chuyến đi cuối cùng trong đời nàng?

Canot không nhỏ lắm, có thể chứa du khách từ 10 đến 12 người. Có ghế bọc nệm màu sắc sặc sỡ như tất cả du thuyền chở khách ven biển. Người lái canot là một thanh niên người địa phương, hình dáng nhoi thó, mặt mày lấm lem bùn đất, đầu quấn khăn rằn, lại đội thêm nón tre rộng vành che khuất nửa mặt. Trên canot còn có người đàn bà vào khoảng tuổi 50, đầu cũng chít khăn rằn. Người đàn bà lo việc trà nước và thức ăn cho khách. Và du khách thì chẳng có ai ngoài tên Nga Korsakow với Heiniger và dĩ nhiên có LyLy.

Lúc đặt chân lên canot LyLy đĩnh ninh bọn hò hẹn với Heiniger đã có sẵn trên tàu. Nào ngờ chẳng có ai, ngoài người đàn bà lo việc ăn uống và tên tài công! Heiniger nói tiếng Thái khá giỏi. Hắn ra lệnh tên tài công lái đến đảo Dừa. Tên tài công gật đầu vâng lệnh hắn, bỏ máy canot chạy thật nhanh. Chẳng mấy chốc trước mắt họ hiện ra một hòn đảo nhỏ, dừa mọc chi chít như rừng. Phía trước là một bãi cát, nước trong veo, sóng thật lặng. Một vùng trời đất êm ả thơ mộng, nhưng hoang vu không người!

Canot tấp vào mé. Bấy giờ LyLy mới thấy nơi đây còn có một ghe đánh cá loại nhỏ, nằm khuất dưới rặng dừa. Trên ghe có năm ba người đàn ông vận sà-rong, ở trần, mặt mày đen đúa. Chắc hẳn là dân địa phương. Thấy canot tiến vào đảo, họ nhón nháo kêu gọi người trong ghe. Tức thì từ trong mũi có ba người nữa chui ra, nhảy lên bờ chạy tới trước mũi canot đón rước Heiniger và Meier. Ba tên này mặc quần tây, áo chemise màu cổ úa, đội nón cối, chân mang dép. LyLy thoáng thấy họ lòng kinh động, kêu thầm: "*Trời ơi! Bọn quý đồ xứ mình đây mà?*"

Quả thật LyLy không nhận lầm! Vì sau khi chào hỏi Korsakow và Heiniger bằng tiếng Nga, một trong ba tên vụt nói tiếng Việt với nhau:

- Ông đi đâu cũng có gái! Vừa mới tới Bangkok hôm qua đã chiêm được con Thái này trắng trẻo đẹp để hơn gái miền Nam nữa chứ? Thật là bậc đàn anh có khác!

Không hiểu Korsakow có hiểu tiếng Việt hay không? Có điều khi nghe bọn kia xầm xì nói câu ấy, mặt hắn vô cùng hãnh diện và khoan khoái. Hắn muốn phô trương thêm nên nắm tay LyLy diu lên bờ, vừa rí nhỏ vào tai nàng ra chiều thân thiết:

- Đây là bọn chài lưới quen với Heiniger và tôi đã lâu. Chúng tôi có việc làm ăn bàn bạc với nhau.

LyLy giả vờ nói:

- Tôi cũng đoán như thế.

Một tên Vẹm vụt nói giọng nghi ngờ:

- Con này chắc không phải gái Thái. Nó giống gái Ngụy quá! Tốt hơn nên cảnh cáo ông và đề phòng nó.

Hắn nói tiếng Việt và đĩnh ninh chỉ bọn chúng hiểu nên tiếng xầm xì không nhỏ lắm. LyLy nghe được và Korsakow chắc cũng lọt vào tai, hắn trợn mắt nói:

- Tụi mày thắc mắc làm gì chuyện bạn bè của tao? Tốt hơn nên báo cáo việc chúng mày để tao giải quyết.

Bọn Vẹm nghe Korsakow nói, chúng mới biết hắn ta hiểu tiếng Việt. Cả bọn sợ tái mặt. Một tên khúm núm thưa:

- Bẩm ông Cố vấn. Chẳng phải chúng tôi dám phê bình cô bạn của ông cố vấn. Ngặt vì... Ngặt vì chúng tôi nhận được nguồn tin: bọn Ngụy tung ra « chiến thuật mỹ nhân kế » để hoạt động phá rối quân đội của Bác Hồ trên xứ Chùa Tháp. Chúng tôi tuyệt đối đề phòng gái Ngụy.

Tự nãy giờ nghe bọn họ lúc nói tiếng Việt, lúc nói tiếng Nga, LyLy giả lờ không nghe không hiểu, mắt bâng quơ nhìn cảnh vật...Chừng nghe câu nói đó của tên Vẹm, LyLy không khỏi kinh tâm, liếc mắt nhìn Korsakow. Khốn thay cái liếc mắt của nàng bị Korsakow và Heiniger bắt gặp. Đôi nhỡn tuyến của Korsakow chiếu vào mắt nàng như dò xét. Còn đôi nhỡn tuyến của Heiniger như cảnh cáo điều gì? LyLy luống cuống quay mặt đi. Chợt Heiniger lên tiếng, không hiểu là hắn muốn che chở hay nghi kỵ nàng:

- Nàng này theo tụi tao đến đây tắm biển. Tụi mày có nghi kỵ thì đừng nói gì trước mặt nàng ta.

Korsakow đồng tình:

- Phải đấy! Chờ tao đưa nàng đến bãi tắm, chúng bây hãy báo cáo.

Từ chỗ đậu canot đến bãi cát phải đi một vòng trong rừng dừa, không xa lắm, chỉ độ 500 thước. Từ chỗ này nhìn rõ bãi cát chạy dài...LyLy đi lững thững theo bọn họ như kẻ vô tâm. Korsakow không hiểu có nghi ngờ nàng điều gì không? Hắn vẫn giữ mực độ bình tĩnh như cũ. Hắn mỉm cười trò chuyện với nàng bằng tiếng Anh:

- Madame thích tắm ở bãi này chứ?
- Thích chứ! Bãi chưa có dấu chân người du lịch còn giữ được vẻ đẹp thiên nhiên và tinh khiết. Tôi thật cảm ơn ông đã cho tôi có dịp đến một chỗ thần tiên như vậy!
- Tốt lắm! Madame có mang theo áo tắm chứ?
- Tôi đã có mặc sẵn trong người.
- Hay lắm! Tôi đưa Madame đến bãi cát. Tôi bàn chuyện làm ăn với bọn này xong sẽ đến tắm với Madame. Madame tha lỗi cho tôi nhé?
- Xin ông cứ tự nhiên và chớ bận tâm về tôi.

Korsakow lớn tiếng nói với bọn Vẹm bằng tiếng Nga:

- Chúng mày hãy lên thuyền chờ tao!

Hắn dìu LyLy bước đi về hướng bãi cát, sau khi bảo Heiniger theo bọn Vẹm trở lại canot chờ hắn. Còn lại một mình với Korsakow, LyLy đang đi vụt đứng sững lại hỏi:

- Ông dùng thứ ngôn ngữ gì trò chuyện với nhóm người đó vậy?

Korsakow lúng túng trả lời:

- Ở...tiếng nước tôi, tiếng Đức thổ ngữ.
- À, hèn chi tôi nghe lạ quá, không hiểu ông nói tiếng nước nào?

Nàng nói quá tự nhiên. Hắn cười dòn để phá tan thắc mắc trong lòng nàng vừa nghĩ bụng: "*Nàng ta có hiểu gì đâu mà bọn « ruồi nhặng thối tha » kia dèm xiêm nghi ngờ chứ? Chẳng qua thẳng « tướng hai sao » họ Đổ ghen tức ta có bỏ đẹp nên châm chọc phá đám chớ gì? Thật là một lũ khốn kiếp!*" Hắn nắm tay nàng bước đi mà trong lòng bực tức bọn Vẹm, định bụng một lúc nữa sẽ tìm cơ nọ kia mạt sát bọn ấy cho hả tức.

Chức vị trong quân đội Nga hắn chỉ vào hàng « tá », nhưng hắn xem bọn « tướng » Vẹm như hạng ruồi nhặng bần thiêu, vì hắn là công dân của xứ đàn anh vĩ đại, bọn kia không được quyền xen xỏ vào đời tư của hắn. Dù rằng người đẹp đi bên cạnh chưa phải là bồ, nhưng bọn kia nói động tới cũng làm hắn sùng gan.

Trong lòng hắn đầy bực tức, còn trong lòng LyLy hết sức khẩn trương, nên cả hai lặng im sóng bước bên nhau... Mãi đến khi ra đến bãi cát hắn nắm tay nàng đưa lên môi hôn một cách trịnh trọng và nói lời hứa hẹn:

- Một lúc nữa tôi sẽ trở lại đây tắm với Madame nhé? Bây giờ tôi phải tới đó với bọn họ. Madame nhớ đừng bơi quá xa. Chỗ này không người, bơi xa nguy hiểm lắm.

Nghe lời căn dặn lo lắng của hắn, LyLy gật đầu mỉm cười thay cho tiếng cảm ơn. Hắn chia tay với bước chân bịn rịn luyến tiếc. LyLy phát tay tạm biệt hắn mà trong lòng rối bời không biết tính cách nào đến gần bọn họ để rình nghe câu chuyện họ bàn bạc. Nàng đã khổ công mưu kế lắm mới có thể theo được Korsakow đến đây, mà lại không nghe được những lời bàn bạc của hắn với bọn Vẹm, hoá ra công nàng đã trắng! "*Trời ơi, ta phải thế nào đây?*" Nàng kêu khổ trong lòng, hai tay cời bỏ lớp áo trên người vứt lên bãi cát với tâm trạng đờ đẫn. Korsakow đi một lúc quay đầu nhìn lại, thấy nàng trong lớp áo tắm lồ lộ thân tuyệt mỹ, hắn ngậy người nhìn nàng một lúc mới bước đi.

LyLy xuống nước bơi được một lúc, nhắm chừng Korsakow đã xa khỏi tầm mắt, liền lội nhanh vào bờ, nhắm trước ngó sau...thấy chỉ có một lối duy nhất trở về chỗ đậu canot mà bọn họ không trông thấy là đi một đường vòng bọc theo mé đảo. Lối đi này có đoạn là gành đá lồi chồm, có đoạn lau sậy mọc cao khỏi đầu. Nàng vốn sợ rắn và côn trùng, nhưng giây phút này nặng lòng với nhiệm vụ quên bằng những lo sợ kia, chạy băng băng qua rừng lau sậy, rồi lại trèo qua mỏm đá. Qua khỏi khoảng đường khó đi, LyLy đang cầm đầu chạy tới, chợt từ trong lùm cỏ một người nhào ra phóng tới chụp miệng nàng không cho kêu cứu và vật nàng nằm xuống.

Vốn biết võ nghệ, LyLy vùng dậy quật ngược người kia đè lên đầu hắn. Bây giờ nàng mới nhận ra hắn là tên tài công lái canot. Nàng vừa tức giận, vừa ngạc nhiên, song chưa có phản ứng gì bỗng nghe hắn nói:

- LL12 không nhận ra MN15 sao?

Nghe câu nói ấy và giọng nói ấy, LyLy mừng quýnh ôm chầm bạn kêu lên:

- Trời ơi, chị My Nương! Chị làm em sợ hú vía!
- Suyt! Chớ lớn tiếng sẽ kinh động bọn chúng.

LyLy buông bạn ra. My Nương ngồi dậy vừa cởi y phục của mình ra, vừa hỏi bảo LyLy:

- Chị mau đưa áo tắm cho em! Chúng ta đổi xác một lúc. Chị thay em lên canot nghe lén câu chuyện bọn họ. Chúng hiện đang bàn bạc ở đó. Nhanh lên!

LyLy không hỏi lời thôi, lập tức cởi áo tắm đưa cho bạn, rồi mặc nhanh bộ y phục tài công của My Nương vào. Cũng may hai người cùng trạc. Vả lại y phục tài công là quần áo của dân chài, loại vải thô màu đen, rộng phồng phình, ai mặc cũng được. Trong khi LyLy mặc áo quần, My Nương nhanh tay trét mỡ bùn đất trên mặt bạn, và giúp bạn quấn khăn, đội nón...Nàng chỉ kịp cho LyLy biết người đàn bà trên canot là TC28 thì LyLy đã vọt đi.

Sắp đến chỗ canot đậu, LyLy quơ một mớ củi khô ôm trên tay cố ý che mặt, rồi thung thảng đi tới. Bọn người trên canot có lẽ đã bàn bạc xong nên vừa thấy tên tài công trở lại đã hỏi:

- Mau lên tàu đưa chúng tôi đến đảo Raja.

Lệnh này do một tên trong bọn Vẹm phát ra. Đương nhiên hắn nói tiếng Thái. Đang bước tới, nghe tên nọ bảo lên canot lái đi chỗ khác, LyLy thất kinh đứng sượng lại. Heiniger có vẻ bức mình:

- Nhanh lên! Chúng ta còn phải trở lại đây rồi trở về Pattaya trước khi trời tối.

LyLy sửa giọng ồ ề nói:

- Để tôi đi gọi cô kia...
- Không cần! Để cô ấy ở lại đây tắm, chốc nữa chúng ta trở lại rước cô.

Không biết phải làm sao, LyLy đành phải bước lên tàu, trong lòng bán loạn. Nàng ôm bó củi đi tới chỗ TC28 ngồi, cố ý cho bà ta thấy mặt, để bà ta biết những khó khăn mình đang gặp sẽ nghĩ cách hỗ trợ. Nào ngờ TC28 bặt sấp thức ăn ra mâm không ngước mặt lên. LyLy đành đi thẳng ra phòng lái.

Thật ra cũng không thể gọi là phòng lái, mà nơi đó chỉ là chỗ ngồi của người tài công với phần máy, có bệ hơi cao hơn hàng ghế cho du khách, nhưng không có vách ngăn, nên phía trước phía sau đều nhìn thấy rõ ràng. Ở Thụy sĩ, LyLy vẫn thường theo bạn Suisse có canot du ngoạn trên hồ Lemman vào dịp cuối tuần. Nàng chưa từng lái canot, nhưng vẫn trông thấy bạn điều khiển. Giờ trước cảnh ngộ này nàng đành nhắm mắt làm liều. Nàng mở máy với nhiều lúng túng và chưa biết điều khiển tay lái nên canot chao qua lượn lại, nước văng tung tóe lên tàu. Bọn Vẹm sợ chìm, chửi ồm tòi:

- Thằng Thái khốn kiếp! Mà muốn nhận chìm chúng ông xuống biển sao chứ?

Korsakow ý mình hơi giỏi, thấy bọn Vẹm nhát gan, hắn khoái chí cười ha hả. Riêng Heiniger như nghi ngờ điều chi? Hắn phóng nhanh tới trước... Vì tay lái phía trước, hàng ghế cho du khách phía sau, nên hắn chỉ nhìn thấy phía lưng LyLy. Chừng hắn đến gần, mặc dù nàng cúi gầm mặt dưới vành nón tre, song đôi tay nỏ nà vin trên tay lái không thể che giấu được đôi mắt tinh đời của hắn, nhất là chiếc nhẫn trên tay nàng khi nãy vì hối hả chạy đi không kịp cởi ra, càng tố cáo nàng với hắn!

Chưa có bao giờ LyLy kinh sợ như lúc ấy. Nàng biết Heiniger đã nhận ra mình, nên tay lái càng rối loạn thêm. Canot quay vòng vòng đúng vào lúc có một lượn sóng từ xa cuộn cuộn trôi lại... Con tàu bị đội ngược, nghiêng hẳn một bên...

Trong giây phút khẩn trương ấy, Heiniger nhào tới chụp tay lái, xô nàng ra, quát lên:

- Ngồi yên! Để mặc ta!

Nàng té ngồi xuống sàn tàu, mắt cả khí lực, tay chân cơ hồ muốn rớt ra vì sự kinh hãi tột cùng. Heiniger không khác gì tên thủy thủ rành nghề. Không những hắn đưa con tàu qua cơn nguy biến, mà còn điều khiển con tàu chạy thật êm trên biển nước.

Korsakow và bọn Vẹm sau phút hãi hùng đã lấy lại tinh thần. Korsakow bắt đầu đồ quạu:

- Bọn bây thuê canot sao lại chọn thằng tài công không biết lái tàu? Một việc nhỏ mọn như vậy bây làm không được, đòi cai trị mấy triệu dân bây sao được?

Bị mắng chửi, tướng Vẹm tức mình thét một tên trong bọn:

- Mày quăng thừng tài công xuống biển cho tao! Rồi hãy lái thể nó.
Nghe lệnh một tên đứng lên, nhưng hắn chưa kịp bước đi thì Heiniger đã lên tiếng:

- Ai ngồi đâu hãy ngồi yên đó. Tôi giữ tay lái cho. Các ông cứ tự nhiên bàn bạc. Còn tên tài công này không điều khiển canot tốt, chúng ta phạt hắn bằng cách trừ bớt tiền thuê.

Tên Vẹm vừa đứng lên liền ngồi xuống. LyLy hoàn hồn, nhưng cũng hiểu là mình chưa thoát nạn. Nàng hiện như cá nằm trong thớt, chưa biết Heiniger tính mưu kế gì? Nàng biết chắc hắn đã nhận ra mình, nhưng không hiểu lý do gì hắn chưa vạch mặt nàng với mọi người? Cũng có thể hắn sợ lãnh một phần trách nhiệm trong việc cho nàng theo họ đến đây. Khi này tên Vẹm nghi ngờ nàng gái ngụy, nếu bây giờ bọn ấy biết được tên tài công là nàng giả mạo theo bọn họ lên tàu thì Heiniger và Korsakow bị mất mặt ghê lắm!

Nhất định Heiniger muốn giấu sơ hở của hắn và Kosakow trước mặt bọn Vẹm và như thế thì hắn chưa vội xử tội nàng, hắn còn phải che chở cho nàng là khác! Nghĩ điều đó rồi LyLy lấy lại bình tĩnh. Mạng sống của nàng còn kéo dài, nàng còn cơ hội thoát thân! Nàng ngồi thu mình ngay dưới chân của Heiniger bỗng sực nhớ TC28. Nàng len lén nhìn phía sau... chỉ thấy ba cái đầu đội nón cối và mớ tóc vàng của Korsakow. Chỗ ngồi của TC28 đang cuối, nơi có kệ thức ăn, nhưng tại sao nàng không trông thấy bà ta? Trong lòng lo sợ TC28 bị lọt xuống biển trong lúc con tàu nghiêng ngửa lúc này, LyLy đứng lên quay mặt nhìn ra phía sau lần nữa. Heiniger thấy thái độ của nàng liền quát:

- Ta bảo người ngồi yên! Người đi đứng nhúc nhích ta quăng người xuống bể ngay đây!

LyLy không dám cãi lời hắn, ngồi phệt xuống lườn canot óc ách nước, quần áo ướt mem!

Heiniger vừa điều khiển canot, vừa huýt sáo, ra chiều hết sức khoan khoái. Thình thoảng hắn liếc mắt nhìn LyLy với ánh mắt hơi cười. LyLy ngồi thấp dưới chân hắn, đương nhiên không dám nhìn lên, nên không trông thấy cái nhìn và nụ cười châm chọc của hắn.

Korsakow và ba tên Vẹm phía sau bắt đầu trò chuyện. Vì tiếng máy chạy xì xịt, lại thêm tiếng sóng vỗ, nên dù lắng tai nghe LyLy chẳng nghe được câu chuyện của bọn họ, ngoài một vài tiếng không đầu không đuôi. Một phần nữa vì bọn Vẹm nói tiếng Nga giọng trọt trẹ miền Bắc, thật khó nghe! Bỗng một tên Vẹm nói bằng tiếng Thái:

- Ê, bà kia, dọn trà bánh ra đi chứ! Chẳng lẽ để canot cập bến mới dọn ra à?

Tên này nói lớn tiếng nên LyLy nghe được. Nàng mừng khôn xiết vì biết TC28 còn đó.

Khoảng nửa giờ sau Canot tới đảo Raja. May mà Heiniger lái mới rành đường mà chạy! Có lẽ ở xứ này hắn rành đường đi nước bước trên đất dưới nước... Và có lẽ dưới vùng trời này hắn là tên nguy hiểm nhất. Korsakow bắt quả chỉ là một quan sĩ cấp tá, chẳng có gì đáng sợ. Chính Heiniger mới là kẻ đáng sợ, nhất là cảnh « cá nằm trên thớt » của nàng!

LyLy bắt giác rung mình!

Canot cập bến. Một bến hoàn toàn khác biệt với đảo Dừa, vì nơi đây có rất nhiều tàu, thuyền ... Đương nhiên đảo này dân cư đông đúc. LyLy có hơi thắc mắc, không hiểu tại sao bọn Vẹm đưa Korsakow viếng hòn đảo này? Nàng thắc mắc cũng phải! Vì cho tới giờ này nàng đã nghe được điều gì họ bàn bạc đâu?

Ba tên cộng sản Việt Nam với Korsakow và Heiniger phóng lên bờ sau khi Heiniger căn dặn chủ canot (tức TC28) và tên tài công (tức LyLy) chờ nửa giờ sau họ sẽ trở lại. Họ đi hấp tấp vì Korsakow muốn trở lại đảo Dừa sớm để tầm với Madame Dumas. Hắn hỏi Heiniger và bọn Vẹm:

- Nhanh lên! Ta không thể ở lại đây lâu được, vì không thể để Madame Dumas tầm một mình ở một đảo hoang rất nguy hiểm. Khi này chúng ta rời đảo Dừa mà không nói với nàng một lời, thật là bất lịch sự quá!

Một điều lạ lùng là Heiniger nghe Korsakow nói như thế mà hắn chẳng lên tiếng về sự hiện diện của nàng trong lớp tài công. Hay là chính hắn cũng chưa nhận ra nàng? Hắn nói với Korsakow:

- Phải đấy! Chúng ta phải trở lại đảo Dừa sớm, kéo Madame Dumas trông đợi.

Cả bọn hấp tấp tiến về khu xóm trước mắt. Chờ họ đi xa một đổi, TC28 mới chạy tới nắm tay LyLy nói giọng mừng rỡ:

- Cô LyLy! Tôi rất lo sợ bọn họ nhận ra cô! May quá, chúng chưa nhận ra!

LyLy tươi cười:

- Cháu thì định ninh Bác không nhận ra cháu. Té ra là bác đã biết là cháu! Từ lúc nào vậy bác?
- Ngay khi cô vừa bước lên canot! Cô ôm bó củi, tôi nhìn bàn tay biết ngay không phải là My Nương.
- Ủa, sao cháu không thấy bác nhìn cháu bao giờ?
- Cũng vì tôi nhận ra cô ngay lúc đầu, nên sợ bọn họ cũng nhận ra cô nên không dám nhìn cô.
- Khi nãy cháu nghi ngờ tên gián điệp người Đức đã nhận ra cháu...Ồ, xin lỗi bác! Cháu phải đi! Cháu phải theo họ mới được!

Tuy miệng nàng đàm thoại với TC28, nhưng mắt không rời bọn Korsakow, nên khi vừa thấy chúng đi vào một gian nhà, LyLy không chần chừ, phóng lên bờ chạy vọt đi. TC28 chỉ kịp nói vọng theo:

- Cô nhớ cẩn thận đừng để chúng phát giác nhé?

Nàng chạy quanh co trên đường mòn, chớ không dám đi trên lộ chính và để tránh tầm mắt bọn kia. Nàng đi vòng bên hong nhà, bất ngờ thấy phía sau nhà có vựa rơm cao ngất. Nàng nhanh chân núp vào vựa rơm. Người Thái thường cất nhà sàn. Nhưng căn nhà này nằm trên mô đất hơi cao nên cất trệt và có lẽ là gian nhà rộng lớn nhất trong xóm. Nhà lợp lá, vách ván. Vách đóng không khít lắm, nên từ kẻ ván LyLy chú mắt nhìn vào thấy rõ mọi vật bên trong...

Bọn họ ngồi quanh một chiếc bàn dài. Korsakow và Heiniger ngồi nơi đầu bàn đối diện với nhau. Hai bên là bọn Vẹm, một bên có năm tên, một bên có sáu tên. Tổng cộng mười một tên Vẹm với Korsakow và Heiniger là cái bàn có 13 người! Trước mặt mọi người có một chai Coca.

Đương nhiên họ bàn bạc bằng tiếng Nga. Bọn Vẹm báo cáo về tình hình quân sự của chúng tại Cam-bốt và vùng biên giới Thái. Nghe báo cáo, LyLy biết được bọn Vẹm bị « Liên quân kháng chiến Việt, Lào, Cam-bốt » tấn công dồn dập và phá nhiều đồn trú của chúng trên xứ Chùa Tháp. Và sự xuất hiện của « Liên quân » không khác gì ma quỷ, khi đó, khi đây...mà họ không thể nào tìm ra căn cứ của Liên quân đặt tại đâu? Tuy nhiên chúng biết được lãnh tụ Kháng chiến Việt Nam do một tướng lãnh của thời Đế Nhị Cộng Hòa cầm đầu, mà tên họ vị này chúng vẫn chưa biết. Một điều chúng biết chắc chắn là tuy Liên quân của ba quốc Gia, nhưng chỉ huy bởi vị tướng Việt Nam Cộng Hòa đó.

Sau khi nghe báo cáo, Korsakow hỏi:

- Còn số điệp viên của chúng bây giờ vào chiến khu ra sao? Chúng đã tìm ra căn cứ địch và thám dò tình hình quân sự của địch được chút nào chưa?

Một tên Vẹm nói:

- Thưa thưa! Hiện số điệp viên chúng tôi gửi vào chiến khu vẫn chưa có tin tức! Mặc dù chúng tôi gửi nhiều đợt, song không hiểu sao chẳng có người nào trở về báo cáo. Có thể họ bị địch thủ tiêu? Vì vậy tình hình quân sự và căn cứ của họ đến nay chúng tôi vẫn chưa rõ ràng.

Heiniger cười khinh bỉ:

- Chúng bay gửi điệp viên theo lối nào mà cả bọn ra đi không trở lại?
- Một số giả hàng khi giáp chiến với địch, một số giả làm thường dân trốn vào rừng tìm họ xin gia nhập, và một số giả làm người tị nạn ở các trại tị nạn Thái Lan, Mã Lai, Nam Dương tình nguyện đầu quân Kháng Chiến, chớ không xin đi các quốc gia Âu Mỹ.

Korsakow nói:

- Bọn Việt Nam Cộng Hòa sau lần thất thủ Saigon phải có nhiều kinh nghiệm và dè dặt khi tuyển quân lính chứ? Chúng bây giờ mấy thằng điệp viên ngu dốt, địch chất vắn vài câu đã bị lộ, tất nhiên chúng bị thủ tiêu, còn đũa nào sống sót mà trở về báo cáo với bọn bây?

Một tên Vẹm vội đính chính:

- Bẩm ông cố vấn, các điệp viên đều được huấn luyện kỹ trước khi tung ra.
- Huấn luyện thế nào?
- Huấn luyện mắt phải tinh, tai phải rõ, bộ óc thông minh để khám phá những bí mật của địch.

Korsakow xì một tiếng:

- Bộ óc thông minh của chúng mày tao biết rõ rồi! Thông minh của con bò, con heo! Nếu không có đàn anh vĩ đại của chúng tao, giống ngu ngốc như chúng bây làm gì thắng nổi phe Ngụy?
- Bị sĩ nhục tàn tệ, nhưng có lẽ chúng đã nghe quen tai, nên mười một gương mặt Vẹm ngồi quanh bàn vẫn tươi tỉnh, không dám giận, cũng không dám hó hé một lời!

Lyly nhìn những gương mặt nọ, lòng oán ghét khinh khi đến cực độ, buông tiếng cười khẩy. Cũng may tiếng cười của nàng không to lắm và bọn trong nhà mãi lo báo cáo phúc trình, không để ý nghe biết có người rình bên ngoài. Korsakow vụt hất hàm hỏi tên Vẹm, có lẽ vào hàng tướng:

- Mày có huấn luyện thằng điệp viên của mày cách ăn ở đi đứng như dân Ngụy không?

Cả bọn Cộng nghe câu hỏi đó đều che miệng cười, cho rằng đàn anh Korsakow của họ hỏi một câu quá ngớ ngẩn. Tướng Vẹm cố nhịn cười trả lời:

- Quân Ngụy và chúng tôi cùng là người Việt Nam. Từ lúc lọt lòng mẹ ăn ở đi đứng ngôn ngữ đều giống nhau, làm gì có khác biệt mà phải học?

Korsakow cười khẩy:

- Bởi vậy tao mới nói bọn mày ngu hơn bò! Chúng mày có biết sự khác biệt giữa chúng mày với dân Ngụy là chỗ nào không?

Tướng Vẹm nhú mày, hỏi giọng bất mãn:

- Tôi thật không rõ họ khác biệt chỗ nào? Ông cố vấn hãy nói cho chúng tôi biết đi.

Heiniger vụt xen vào, đáp thay cho Korsakow:

- Khác nhiều lắm chứ? Tuy rằng chúng mày cùng giống giòng và cùng nói một thứ tiếng mẹ với họ, nhưng cách ăn ở đi đứng của họ là dân sống trong xã hội văn minh theo trào lưu tiến hóa của nhân loại. Còn bọn bây từ rừng mới chui ra, một bọn man rợ không khác gì dã thú, nếu muốn trà trộn làm gián điệp chỗ của họ tất nhiên phải học cách ăn ở đi đứng của họ mới không lộ tẩy chứ?
- Nhưng chúng không biết đỡ trò gian manh xảo quyệt mới bị thua chúng tôi. Miền Nam rơi vào tay chúng tôi chính là nhờ những mảnh mung xảo diệu của chúng tôi đã lường gạt cả thế giới tự do và nhân dân Hoa Kỳ. Các ông không thấy đó là điểm ca ngợi sao?

Heiniger cười lạt:

- Phải rồi! Nếu nói cái tài gian manh xảo quyệt thì bọn bây đứng đầu thế giới. Nhưng tung điệp viên vào vùng địch chỉ với tài lưu manh đó thì không khác gì chồn ngoắt đuôi chó. Bởi thế mà tới giờ này chẳng có tên nào trở về!

Tướng Vẹm bực tức ra mặt nhưng không dám cãi dây dưa. Korsakow vụt hỏi:

- Bọn bây có biết tại sao tao không đi thẳng từ Việt Nam qua đây gặp bọn bây, mà lại đi từ Moscou qua ngõ Bangkok không?
- Thừa quả chúng tôi có hơi thắc mắc về điểm này.
- Vì tao đoán căn cứ Kháng chiến liên quân nằm ở Bangkok chứ không phải ở rừng chiến khu.

Bọn Vẹm nghe Korsakow nói đều giật mình xôn xao. LyLy đứng bên ngoài nghe câu ấy cũng hoảng kinh. Thật tình nàng không nghe Chef kể về vụ này, nhưng nàng cũng đoán được phe mình hợp tác mật thiết với chính phủ Thái chống bọn Cộng sản. Nếu quả đúng như vậy, mà Korsakow đã nghi ngờ cũng là cái nguy cho phe mình cần phải cẩn thận đề phòng địch. Nàng lắng tai nghe với lòng hồi hộp...

Korsakow nói tiếp:

- Thật ra tao chỉ nghi ngờ mới qua đây để gặp Heiniger và theo Heiniger thì chưa thấy dấu hiệu gì chứng tỏ căn cứ chúng đặt tại Bangkok. Cho nên việc quan trọng bọn bây phải làm là phải tung nhiều điệp viên để điều tra. Cần phải biết ổ chúng tại đâu mới tiêu diệt được.
- Bẩm ông cố vấn, hiện tại tôi có sẵn 30 điệp viên đã huấn luyện tinh vi, sẵn sàng lãnh nhiệm vụ.

Hắn dứt lời vỗ tay ba cái làm hiệu. Từ nhà sau có toán người lần lượt đi ra xưng họ tên chức vụ trình diện Korsakow. Họ ăn mặc đồng phục bà ba đen, như binh lính của « Mặt trận giải phóng miền Nam » thuở trước. Đàn ông, đàn bà, già trẻ đủ hạng...

Korsakow chất vấn bọn họ vài câu rồi hỏi tướng Vẹm:

- Chúng bây đưa họ từ Việt Nam qua đây bằng cách nào?
- Thừa lần này để tránh tầm mắt gián điệp quốc tế và không bị mất tích như những lần trước, họ không xuyên qua rừng Lào và Cam-bốt, mà chúng được Đại Tá Antipov, thuyền trưởng tiềm thủy đình MC457 cho quá giang đến hòn đảo này. Họ khởi hành từ bãi Cam Ranh.

LyLy nghe câu này thì kêu thầm: “Trời ơi, tiềm thủy đình Nga hoạt động trong vùng biển Thái Bình Dương. Thật là mối nguy cho khối tự do! Không hiểu Mỹ đã biết vụ này chưa?”

- Rồi chúng bây định chuyển này tung gián điệp vào hàng ngũ địch thế nào?

Đây là câu hỏi của Heiniger. Nhưng Lyly đang bận tâm về tiềm thủy đình Nga xuất hiện trong hải phận Thái Lan, nên không nghe câu hỏi này. Nàng chỉ nghe câu trả lời của tướng Vem:

- Chúng tôi sẽ chặn đón các thuyền vượt biên của dân miền Nam, giả làm cướp Thái Lan, giết họ quăng xuống biển, lấy giấy tờ của họ, cho điệp viên thế vào. Sau đó điệp viên sẽ lên thuyền chạy đến các trại tị nạn ở Á Châu. Số nam điệp viên lấy được giấy tùy thân của binh sĩ Ngụy thuở trước sẽ xin gia nhập kháng chiến quân. Số khác từ các trại tị nạn Á Châu sẽ xin tị nạn qua các nước Âu Mỹ Á Úc... len lỏi vào hàng ngũ người tị nạn Việt Nam để hoạt động phá rối, gây chia rẽ thù nghịch giữa họ, thực hiện mọi mánh khéo, sao cho bọn Ngụy không thể nào hợp thành một lực lượng mạnh. Ngoài ra những điệp viên này được đồng chí Chủ Tịch Nhà Nước giao cho trọng trách thành lập những cơ sở thương mại ở ngoại quốc, để rút tĩa ngoại tệ về nước bằng các dịch vụ chuyển ngân đen và thu chuyển hàng hoá, thuốc men v...v...của bọn Ngụy gửi làm quà cho gia đình còn kẹt ở nhà.

Tướng Vem nói một hơi dài rồi nhìn Korsakow với vẻ mặt hết sức hãnh diện vì nghĩ rằng kế hoạch hần đưa ra thật tuyệt diệu, không thể chê được! Và quả nhiên Korsakow nghe xong gật gù ra chiều vừa ý. Heiniger nhún vai cười nhạt. Riêng Lyly nghe kế hoạch tướng Vem quá tàn nhẫn, quá độc ác, lòng xúc động tột cùng, hai chân sụm xuống, ngã chúi vào đồng rơm. Xui cho nàng, lúc ấy có một tên Vem từ trong nhà đi ra, có lẽ tìm chỗ tiểu tiện, thấy đồng rơm lao xao, hần chạy tới đứng vào lúc nàng lồm cồm đứng lên. Hần quát:

- Mà làm gì ở đây? Rình rập nghe trộm việc bàn bạc của chúng ông hả?

Tên này nói tiếng Việt. Tuy kinh hoàng, song LyLy cố trấn tĩnh, giả bộ không hiểu lời hần nói, dậm chân muốn chạy. Tên nọ như đoán được ý nàng, hần chụp cánh tay nàng kéo sệch vào nhà. Nàng vừa ló mặt đến ngưỡng cửa, ba tên Vem cùng đi trên canot tới đây lúc này và Heiniger cùng đứng lên một lượt... Korsakow vẫn ngồi yên, song đôi mắt lộ vẻ kinh ngạc. Có lẽ hần nhận ra nàng?

Trong khi Heiniger phóng tới chụp cánh tay nàng lôi trở ra ngoài, nói bằng tiếng Thái, giọng thật to, dường như cố ý cho mọi người nghe:

- Mà làm tài công mà lái không giỏi, bây giờ chỉ có việc chờ khách mà chờ không được hay sao lại phải vào đây tìm? Muốn được thanh toán tiền thuê thì hãy trở về canot chờ đợi tiếp. Bằng không đủ kiên nhẫn chờ chúng tao thì lái canot đi đi. Trong lúc này đừng hòng đến đây đòi tiền.

Hần nói vừa xô nàng ra đường. LyLy có cảm tưởng như hần cố ý che chở cho nàng, mặc dù thái độ mạnh bạo và sắc mặt hầm hầm.

Bị cái đẩy mạnh bạo của Heiniger, đôi chân LyLy chạy tới thiếu điều ngã chúi xuống đất. Cũng may nàng giữ được thăng bằng tiến tới vài bước thì trong nhà tướng Vem vọt ra rượt theo nắm tay nàng giữ lại và nói với Heiniger:

- Xin ông Heiniger chớ thả tên tài công! Hần có thể là điệp viên của CIA.

- Làm gì có chuyện này?

- Tôi quyết chắc như vậy! Vì đồng chí Vu bắt gặp hần đứng núp bên hong nhà nghe ngóng chuyện bàn bạc của chúng ta.

Heiniger mỉm cười:

- Ta không tin tên tài công ngu ngốc này làm việc cho CIA. Dù sao các ông đã nghi ngờ thì chờ khi về Pattaya ta sẽ giữ hần lại để điều tra.

- Xin ông giao hần cho chúng tôi giữ lại ở đây. Vì đảo này 80% dân chúng ủng hộ đảng cộng sản. Chính quyền Thái không kiểm soát được vùng này. Đảo này cũng là căn cứ hoạt động của chúng tôi trên lãnh thổ Thái, nên giữ hần lại đây để điều tra là tốt hơn.

LyLy biết chắc nếu nàng rơi vào tay bọn Vem thì sẽ bị chúng tra khảo hành hạ đến chết, nên sẵn sàng nuốt độc dược khi bị chúng bắt. Người nhân viên CIA nào cũng có mang theo thuốc bên mình. Miếng mè-đai đeo nơi cổ nàng có nắp và bên trong là viên Cyanure nhỏ xíu, đủ khả năng đưa nàng giáp mặt thần chết trong vòng nửa khắc đồng hồ. Không hiểu sao trong giờ phút cận kề cái chết LyLy bình tĩnh lạ thường? Nàng đứng im chờ đợi quyết định của Heiniger... Nếu hần không giao nàng cho bọn Vem, nếu hần bắt nàng giải về Pattaya, nàng còn chút hy vọng sống sót dù mong manh!
Một phút trôi qua...

Heiniger còn chưa quyết định thì từ trong nhà Korsakow bước nhanh ra, vỗ vai Heiniger nói:

- Việc bàn bạc hôm nay kể như tạm xong. Chúng ta trở lại đảo Dừa thôi!

Hắn nói với Heiniger chớ không đếm xỉa đến bọn Vẹm. Tướng Vẹm nghe hắn đòi đi, vội vàng khúm núm thưa:

- Bẩm ông Cố vấn, chúng tôi sẽ đích thân lái canot đưa ông cố vấn và ông Heiniger trở lại đảo Dừa, rồi sau đó về Pattaya. Còn tên tài công này chúng tôi xin giữ lại đây giao cho đồng chí Hồ Tàn tra khảo nó. Chúng tôi sẽ trình ông cố vấn rõ ràng về cuộc điều tra trước khi ông cố vấn rời Bangkok.
- Chúng bay muốn theo tao đến đảo Dừa? Như vậy càng hay! Nhưng tên tài công này cứ để hắn lên canot, hãy để hắn cho tao xử!

Hắn quay lưng bước đi sau câu nói, như một lệnh truyền. Heiniger sững bước một bên hắn. Bọn Vẹm ló tót theo sau. Hai tên Cộng nắm cánh tay LyLy kẻ bước tới. Chúng không dám làm trái lệnh của Korsakow, nên bao nhiêu bực tức đổ lên đầu tên tài công mà chúng nghĩ là CIA!

Korsakow và Heiniger đi phía trước cũng dư biết cử chỉ hung bạo của bọn Vẹm với tên tài công, nên lúc bước lên canot, Korsakow quay mặt lại nói với chúng giọng thật lạnh:

- Chưa biết tên tài công này có tội gì, chúng bây không cần có thái độ hung hăng với nó. Cứ để nó đi tự nhiên lên tàu. Nó làm sao có thể trốn chạy ở đâu được? Chúng mày lo sợ gì chứ?

LyLy được buông ra, song hai tên Vẹm vẫn đi kèm hai bên. LyLy có cảm tưởng như Korsakow và Heiniger cố ý che chở cho mình, mà không hiểu vì lý do gì? Nàng không rõ cả hai đã nhận ra nàng là Madame Dumas chưa? Dù sao cái sợ của nàng chỉ có chín phần mười. Còn một phần can đảm nàng bình tĩnh đi tới mở dây neo và bước lên tàu tự nhiên như không có việc gì xảy ra.

Nàng định ra phía trước chỗ đầu máy, nhưng một tên Vẹm mà LyLy nghe bọn chúng gọi là đồng chí Trung tá Sao tiến nhanh ra đó mở máy canot chạy vút ra khơi. Korsakow và Heiniger ngồi băng ghế bên phải. Tướng Vẹm ngồi băng ghế bên trái. Họ ngồi chênh chếch với nhau, chớ không đối mặt như chuyến đi. Còn một tên Vẹm, có lẽ vào hạng Tá thì ngồi phía sau, cận chỗ LyLy đứng. TC28 đã trông thấy mọi sự từ xa. Bà ta kinh hãi lắm! Cho nên từ lúc mọi người lên canot bà ngồi im, thụt đầu núp vào kệ thức ăn.

Canot lướt sóng trùng dương một cách êm ái, song mọi bộ mặt đều lầm lì, không ai nói chuyện với ai. Ngay cả Korsakow và Heiniger lúc nào cũng rù rì trò chuyện, bây giờ cũng im thin thít. TC28 không thấy sự gì xảy ra mới lò dò đến gần LyLy dò hỏi bằng tiếng Thái:

- Con à, việc gì xảy ra mà mấy ông tỏ vẻ giận con lắm vậy? Chắc là tại con đi tìm mấy ông hối thúc ra về, nên các ông ấy bực tức phải không?

Từ lúc bị tên Vẹm bắt gặp nơi đồng rơm, LyLy không mở miệng nói lời nào, mặc cho tên nọ lòi, tên kia kéo...Sờ dĩ nàng không dám mở miệng nói vì sợ họ nhận ra giọng nói của phái nữ. Bây giờ đương nhiên nàng không dám mở miệng nói gì với TC28. Nàng lắc đầu đưa mắt ngằm bảo bà ta nên về chỗ ngồi, đừng nói chuyện lòi thối với nàng. TC28 chùng như hiểu ý của LyLy, bà ta hấp tấp thối lui. Bước chân gấp rút vấp vào miếng ván kê hơi cao dưới lườn canot, bà ta té nhào. Thật là xui xẻo! LyLy hốt hoảng nhào tới chụp bà ta, cái đầu chúi tới trước, chiếc khăn rằn tung ra, lòi mớ tóc quăn dài gọn sóng của nàng! Tên Vẹm ngồi gần đó kịp thấy mớ tóc nàng bung ra, hắn đứng bật dậy như cái lò xo, phóng tới chụp cánh tay nàng kéo đứng thẳng lên, đôi mắt trợn trừng giận dữ:

- Ủa tên tài công! Mày là phụ nữ? Mày là cô...Mày là Bà...

Hắn đang giận run, vung tay định tát vào mặt nàng, vụt thụt tay về, giọng nói ảm ờ không ra câu! Chỉ vì hắn đã nhận ra nàng chính là người đẹp mà hắn nghĩ là bồ của vị đàn anh vĩ đại Korsakow!

Canot nhỏ xíu thì sự lực đực phía sau Korsakow, Heiniger và tướng Vẹm ngồi phía trước đều trông thấy.

Tướng Vẹm cũng trở mắt kinh ngạc, vì tới phút đó hắn mới nhận ra tên tài công là nàng! Hắn đứng lên, nét mặt hầm hầm nhìn Korsakow, nói:

- Tôi đã báo tin ông Cố vấn rõ về việc đích tung ra chiến dịch « mỹ nhân kế » để theo dõi hoạt động của chúng ta trên xứ này. Cô gái đó nhất định là của CIA. Ông cố vấn chịu tin lời tôi rồi chứ?

Lần đầu tiên hắn dám nói với Korsakow bằng giọng hằn học thiếu lễ độ. Gương mặt Korsakow và Heiniger vốn biến sắc khi bọn Vẹm khám phá ra tên tài công là LyLy. Bây giờ sau câu nói trách móc hằn lác của tên Vẹm, sắc mặt Korsakow càng tái thêm. Hắn vụt ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, giọng cười nghe không dễ chịu lắm. Hắn nói với tướng Vẹm:

- Ông yên chí! Tôi sẽ giết cô ta trước mặt ông! Như thế ông không phải lo lắng việc cô ta nghe lỏm việc chúng ta bàn bạc khi này. Ông cho tôi mượn cây súng. Ông đừng giận! Chờ xem tôi xử tội cô ta!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng kính ngữ và không dùng lời miệt thị với tướng Vẹm. Tướng Vẹm vô cùng thỏa mãn, sắc mặt dương dương hãnh diện, rút súng trao cho đàn anh vĩ đại Korsakow.

Cũng nên biết ba tên Vẹm đều có mang mỗi người một khẩu súng lục. Korsakow và Heiniger đều không mang vũ khí. Cho nên Korsakow mới hỏi mượn súng của tướng Vẹm. Súng vừa cầm trong tay, Korsakow chỉ thẳng về phía LyLy. TC28 mới vừa lồm cồm đứng lên, bà ta nhìn thấy súng trên tay Korsakow dương ra thì kinh hãi té quy xuống. LyLy đứng trân trân chờ chết...

Korsakow lấy cớ... đồng lúc tay súng của hắn đưa lệch qua hướng khác. Phát súng nổ... Một người ngã huỵch! Nhưng không phải là LyLy, mà là tên Trung tá Vẹm đứng gần nòng! Tướng Vẹm còn đang ngờ ngác kinh hoàng không hiểu Korsakow làm gì, thì mũi súng trên tay Korsakow đã kết liễu đời hắn và phát súng thứ ba trúng sau gáy tên Vẹm lái canot.

Mọi sự diễn biến thật nhanh và thật bất ngờ! Cho đến đổi Heiniger khi thấy Korsakow chĩa súng về phía LyLy có lẽ hắn muốn can thiệp, nhưng hắn chưa kịp mở miệng nói hay có cử động nào thì Korsakow đã thanh toán ba tên Vẹm trong nháy mắt! Ba cái thân ngã xuống, máu văng tung tóe trên canot trông thật khủng khiếp.

Korsakow cười một tràng, rồi nói:

- Hạng ruồi nhặng thối tha như bọn bây mà dám chỉ trích dám xúc phạm đến ta à? Kẻ nào biết và thấy những lỗi lầm sơ hở của ta kẻ ấy phải chết!

Câu nói sau cùng của hắn khiến Heiniger biến sắc. Nhưng Korsakow cười hòa nhã, hỏi Heiniger:

- Ông đã biết tên tài công là giả mạo, là nòng từ lúc này phải không? Vì sao ông không tố cáo?
- Tôi nhận ra nòng ngay từ lúc thấy nòng lái canot không rành. Nhưng tôi không dám nói ra vì sợ bọn kia xúc phạm đến ông.

Heiniger vừa đáp lời Korsakow vừa quăng ba cái thân tên Vẹm xuống biển. Korsakow cười nhẹ:

- Cảm ơn ông đã che giấu điều đó. Bây giờ thì bọn kia không còn nữa. Ông và tôi không cần che giấu ai nữa, chúng ta hỏi tội cô nòng được rồi chứ?

Lúc nói câu ấy thì Korsakow đã đứng trước mặt LyLy rồi. Nòng, sau cái chết hụt, lại thấy người chết và máu... tâm thần giao động mạnh, đứng trân trân như cái xác không hồn. Nên chi câu nói của Korsakow nòng cũng chẳng nghe để mà sợ. Heiniger sau khi quăng cái xác tên Vẹm lái canot thì đứng lại đó, quay mặt lại nói với Korsakow:

- Chúng ta khoan giết cô ta! Chờ điều tra xem cô ta theo chúng ta với mục đích gì?
- Ông nói đúng lắm! Tôi đang muốn biết cô ta hoạt động cho ai? Vì lý do gì theo dõi chúng ta?

Hắn ngồi xuống ghế đối diện với chỗ nòng đứng, cất giọng ngọt ngào, song sắc mặt thật lạnh:

- Tôi không quen hành hạ đàn bà, nhất là đàn bà đẹp! Nếu nòng chịu trả lời thật những câu hỏi của tôi, nòng được trả tự do ngay khi về Pattaya. Nòng chịu nói chứ?

LyLy vẫn còn trong trạng thái đờ đẫn. Câu hỏi của hắn không hiểu nòng có để tâm nghe không? Nòng vẫn lặng thinh. Korsakow không nghe nòng trả lời, liền hỏi một hơi:

- Có phải cô hoạt động cho CIA không? Cô được lệnh theo dõi tôi từ khách sạn Hilton phải không?

Cô nhận lệnh từ đâu? Do ai? Đồng bọn của cô là mẹ con bà cho thuê canot này phải không?

Nàng vẫn lặng thinh. Hắn phát cáu nạt lớn:

- Tại sao cô không trả lời? Cô muốn ta hành hạ mới chịu khai ra à?

Heiniger vọt xen vào:

- Xin ông hãy để tôi tìm kế hạch hỏi cô ta khi về đến Pattaya. Hiện cô ta kinh hoàng thái quá chưa nói được gì đâu!
- Không! Chúng ta cần biết mọi sự ngay lúc này. Để nếu cần chúng ta giết cô ta quăng xuống biển không lưu dấu vết. Chớ một khi đưa cô ta về Pattaya, mà chúng ta ra tay giết cô, có phải chúng ta sẽ gặp khó khăn với chính quyền Thái không?

Sau câu nói, hắn không cần sự đồng ý của Heiniger, đứng lên dí mũi súng nâng cầm LyLy, hỏi gặng:

- Có phải cô được lệnh CIA theo dõi tôi từ Hilton phải không? Tên tài công với người đàn bà này là đồng bọn với cô phải không?

Lần này hắn hỏi chỉ hai câu. Và LyLy đáp gọn lỏn:

- Không!
- Nếu không, tại sao cô thể tên tài công theo dõi tôi? Tại sao bà kia không phản ứng khi thấy cô thay thế con trai bà?

- Có thể... bà ta không nhận ra tôi.

Korsakow cười nhạt:

- Heiniger nhận ra cô ngay. Bà ấy không nhận ra người lạ ở chỗ con mình à? Thôi được! Tôi chỉ cần biết cô hoạt động cho ai? Được lệnh ai theo dõi tôi?
- Tôi không được lệnh của người nào, cũng không hoạt động cho ai cả! Tôi theo ông... cho vui thôi.
- Cô nói dối! Cô không chịu khai thật là cô phải chết. Trước tiên ta giết đồng bọn cô, để cô thấy rằng ta không nhân từ với đàn bà đâu!

Hắn nói xong câu ấy mũi súng đã chĩa thẳng về phía TC28, lúc ấy đang nằm bất tỉnh dưới sàn canot. Hắn từ từ lấy cò...

Kinh tâm động phách, LyLy nhào tới muốn đánh rơi cây súng trên tay hắn. Nhưng nàng chậm một giây, viên đạn đã bay trúng vào người nàng. LyLy ngã xuống... cùng lúc có tiếng nổ súng thứ hai phát ra... Tầm thân vĩ đại của Korsakow ngã lên mình LyLy. Con tàu giao động mạnh, song nàng đã bất tỉnh!

Lúc tỉnh dậy LyLy thấy mình đang nằm trong gian phòng với dụng cụ nhà thương. Tay trái nàng dính liền với ống dẫn máu và chai máu treo lủng lẳng trên đỉnh giường. Mới đầu nàng ngạc nhiên không hiểu vì sao mình nằm đó? Nhưng phút chốc nàng nhớ lại những việc xảy ra trên canot... Nhớ phút kinh hoàng khi Korsakow muốn giết TC28, nàng nhào tới định đoạt súng bị trúng đạn ngã xuống, rồi sau đó hình như Korsakow cũng ngã theo và nàng không còn nhớ gì nữa.

Ai đã đem nàng vào nhà thương này? Heiniger hay TC28? Vì sao Korsakow ngã xuống? Hắn chết chằng? Chẳng lẽ Heiniger đã giết hắn để cứu nàng và TC28? Nàng không phải thắc mắc lâu. Lúc ấy có tiếng reo mừng rỡ:

- Chị LyLy! Chị tỉnh dậy rồi à? Cám ơn Chúa!

Bây giờ LyLy mới thấy My Nương ngồi bên giường, đang nhìn nàng bằng ánh mắt vui mừng thân ái. Nàng mấp má môi muốn hỏi bạn mọi sự xảy ra, nhưng nàng chưa kịp hỏi, My Nương đã nói:

- Ông Heiniger đưa chị vào nhà thương này đã hai ngày. Ông và em thay phiên nhau túc trực bên giường chị. Khi nãy ông vào nhà thương từ già vì có việc gấp phải đi, sau khi được bác sĩ cho biết thương thế của chị không còn nguy hiểm nữa.

LyLy hỏi bạn, giọng yếu ớt:

- Ông là ai? Vì sao ông làm thế?
- Ông có viết cho chị mấy dòng từ già. Chị đọc rồi sẽ hiểu mọi sự.

My Nương nói vừa mở ví lấy ra một phong thư. Nàng mở thư đưa ra trước mắt bạn. LyLy đọc mấy dòng tiếng Anh viết vội vàng như vậy:

« Cô LyLy thân ái,

« Tôi có việc khẩn cấp phải về Mỹ nên rất tiếc không thể chờ cô tỉnh dậy để hỏi thăm sức khỏe. Tuy nhiên tôi cũng an tâm vì bác sĩ cho biết vết thương cô không còn gì nguy hiểm nữa. Độ một tuần cô có thể trở về Suisse.

« Tôi được lệnh cấp trên tương trợ và bảo vệ cô. Nào ngờ mọi sự xảy ra quá cấp bách, tôi không kịp trở tay. May mà vết thương cô không nặng. Chỉ vì cô bị mất máu nhiều nên cần tầm bổ và tịnh dưỡng một thời gian.

« Hy vọng lần tới sang Âu Châu tôi có dịp ghé qua xứ thơ mộng ấy và lúc đó đòi cô đãi món ăn đặc biệt Fromage Fondue của người Suisse. Chúc cô chóng bình phục và nhiều may mắn.

Steve Harrison 008.

(TB: Chắc cô không thích tôi mang tên Heiniger phải không?)

“008? Điệp viên CIA? Heiniger là điệp viên CIA?” LyLy buột miệng kêu khẽ sau khi đọc xong lá thư. My Nương mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy!
- Trời ơi, vậy mà em tưởng hắn là gián điệp cho KGB của Nga!
- Cũng đúng nữa!
- Gián điệp đôi à? Tại sao hắn làm thế?
- Không đúng lắm! Thật ra 008 là điệp viên CIA, mang tên Đức Heiniger, làm việc cho KGB để thấu rõ mọi hoạt động của địch.

Phải rồi! Chef cho ta rõ CIA báo tin Korsakow từ Saigon vừa về Moscou sẽ bay qua Bangkok với cái tên Meier. Tức là CIA theo dõi từ bước đi của Korsakow, lẽ nào CIA buông ra? Cho nên CIA tiếp tục theo dõi hẳn ở đây. Và người đó là Heiniger, tức 008.

Bống nàng nhăn mặt nói:

- Như vậy Heiniger, tức 008, đã trình về CIA rồi. Chef mình chắc cũng rõ tất cả rồi. Em đâu cần báo cáo gì nữa?

My Nương lắc đầu:

- Không! Chị phải làm đủ vai trò và bổn phận của chị chứ? Tuy cơ quan mình và CIA hợp tác, nhưng mình có phần mình, đâu có thể lúc nào cũng nhờ cậy người?
- Chị nói đúng!

LyLy nhắm mắt lại hồi tưởng những lần chạm mặt Heiniger...Nhớ đến nụ cười quái gở của chàng ta... Cái nhìn chằm chọc của chàng ta... Những lời nói phá đám của chàng ta không muốn Korsakow cho nàng theo ra biển...Khi ấy nàng oán ghét thâm thù gương mặt của một tên gián điệp cho Nga. Giờ nàng mới thấy gương mặt ấy thật đẹp trai và khả ái, không khác gì anh chàng James Bond 007 trên màn ảnh.

Nàng vụt mở mắt ra, miệng chum chim cười và lẩm bầm cái tên: "*Steve Harrison 008! Steve Harrison 008!*"

- Hả? Chị nói gì?

Câu hỏi của My Nương làm LyLy ngượng ngùng, giả vờ nói lảng:

- Hy vọng vết thương không làm thẹo. Chứ không em mặc áo tắm hết được nữa rồi!

My Nương cười dòn:

- Giai nhân sắc nước hương trời như chị, sá gì một vết thẹo mà làm mất vẻ khuynh thành được chứ?

Bống nhiên LyLy sực nhớ đến TC28, kêu lên:

- Bác Trân Châu ra sao? Bác không có gì đáng lo chứ?

My Nương nắm tay bạn trấn an:

- Chị yên tâm, bác ấy bình yên! Chính bác lái canot trở lại đảo Dừa đón em đó.

Biết bạn còn nhiều thắc mắc, My Nương kể:

- Theo lời ông Heiniger tường thuật, thì hôm đó trong lúc quăng dây tên Vẹm lái canot xuống biển, ông lấy cây súng của hắn mà Korsakow không lưu ý. Đến chừng thấy chị và TC28 bị uy hiếp, Heiniger quyết định giết chết Korsakow để giải nguy. Nhưng phát súng Korsakow nổ trước nên chị mới bị trúng đạn. Sau đó thì Heiniger gọi TC28 tỉnh dậy giúp ông băng bó vết thương cho chị, trong khi ông lái canot như bay về Pattaya để kịp đưa chị vào nhà thương cứu cấp. Sau đó TC28 một mình lái canot trở lại đảo Dừa đón em.

Nàng vụt ngưng kể, hỏi bạn:

- Chắc chị còn nhớ bọn lính Vẹm trên thuyền đánh cá còn chờ chủ tướng họ trở lại đảo Dừa chứ?
- Nhớ chứ! Bọn chúng thấy TC28 trở lại mà không thấy Korsakow, Heiniger và ba cao cấp của chúng, chúng có thắc mắc gì không?
- Chúng chết trước rồi, còn đâu để thắc mắc!

LyLy trở mắt nhìn bạn. My Nương nói:

- Chính em giết bọn ấy!

Thấy sắc mặt bạn biến đổi sau lời thú nhận của mình, My Nương nghiêm giọng:

- Chắc chị trách em sao to gan dám giết người phải không? Sự thật em không định giết chúng. Đây là trường hợp bất đắc dĩ em phải ra tay để không lộ tung tích của chị. Vì lúc ấy em đang đóng vai trò của chị. Và lại chúng ta tranh đấu cho chủ nghĩa quốc gia dân tộc, đánh dẹp bọn cộng sản cứu quốc. Và cuộc tranh đấu nào cũng có đổ máu và đôi khi tàn nhẫn.

LyLy lắc đầu:

- Em phục chị, chứ làm gì dám trách chị? Chúng mình chọn nghề này, cái chết nằm trong tầm tay. Đôi khi muốn tranh thủ cái sống phải ra tay hạ thủ kẻ đối đầu là lẽ đương nhiên. Khi nãy em có khâu phục CIA bảm sát kẻ thù, bây giờ em cũng rất hãnh diện cho CPQ của mình. Em phục Chef khéo chọn chị giữ vai trò quan trọng trên phần đất này. Em phục chị người phụ nữ nhiều can đảm và tài trí. Ngay cả bác Trân Châu ở vào tuổi ấy vẫn hoạt động hăng hái và tài tình. Chị nghĩ xem, em chỉ có điện thoại báo tin ngày giờ và địa điểm hò hẹn giữa Korsakow và bọn Vẹm, thế mà chị và TC28 đã xoay sở để một người làm chủ tàu, một người làm tài công. Chị và bác ấy thông thuộc đường đi trên biển. Chị lái

canot như một tài công rành nghề, hoá trang khéo léo qua mặt được bọn Vẹm, mà ngay cả em cũng không nhận ra! Thử hỏi: một người tài trí tầm thường có làm được những điều đó không?

My Nương khiêm nhượng lắc đầu:

- Hoạt động trên xứ này phải rành đường bộ và đường thủy là lẽ đương nhiên. Biết lái xe hay lái tàu cũng là bổn phận. Vì đảng Phục quốc của mình nằm một phần trên quê hương, một phần ngoài quê hương. Nên con đường biển cả gần như con lộ chính của phe mình. Đương nhiên địch cũng biết rõ điều đó, nên chúng tuân thủ thật kỹ ở những vùng ven biển. Bọn em không những phải biết rõ đường đi mà còn phải biết ngày giờ nào, lộ trình nào có tàu địch đi tuần để tránh sự chạm trán với họ.

LyLy nhìn bạn với ánh mắt khâm phục:

- Đã vậy chị tay không, làm sao chống lại bọn lính Vẹm trên tàu đông đảo đường ấy?

My Nương lắc đầu:

- Chúng chỉ có năm tên!
- Năm tên đàn ông với vũ khí! Còn chị là gái, lại tay không! Trời ơi, em không mừng tượng được với lối đánh nào chị thanh toán được bọn họ?

My Nương cười khi:

- Em phải bắt chước chị dùng « mỹ nhân kế » đó chứ!

Để bạn không phải hoài thắc mắc, My Nương kể một hơi:

- Hôm ấy thay áo tắm của chị xong, em chạy ra bãi đứng nhìn nheo cho bọn họ trông thấy tưởng lầm là chị. Bất thần em thấy canot ra khơi thì hoảng kinh, biết chị gặp khó khăn trong lớp tài công. Em lén lút quýnh mà không biết phải làm sao? Ngồi ôm đầu một lúc em nghĩ: « Có TC28 trên tàu chắc bác ấy nhận ra chị và biết những khó khăn của chị, sẽ lái canot thay chị ». Vì nghĩ thế nên em an tâm xuống nước bơi lội một lúc rồi trở lên nằm trên bãi cát chờ chị. Bất thần em nghe tiếng chân một người đi tới. Em biết ngay là bọn Vẹm trên tàu đánh cá. Em sợ hãi nhận ra em không phải là chị, nên nằm úp mặt trên cát. Nào ngờ tên nọ tưởng em ngủ mê, hần muốn dờ trò bần thiêu, hần đi nhẹ nhẹ tới gần, cởi bỏ áo quần rồi nhào lên mình em... Hần không ngờ em theo dõi mọi cử động của hần. Vừa lúc hần nhào tới, em đứng phắt dậy, chụp cây súng của hần, lầy cò. Hần chết ngay phát đạn ấy. Em sợ bọn kia nghe tiếng súng nổ sẽ lò dò tới, nên kéo xác hần giấu vào khe đá. Một lúc không lâu quả có một tên khác đi tới. Chắc là hần đi tìm bạn hần. Thế rồi hần cũng thấy em nằm ngủ trong lớp bikini. Hần cũng có tư tưởng và hành động giống như bạn hần... Rồi hần cũng chết vì khát tình! Cứ thế năm tên Vẹm cùng chết một trường hợp, thật là kỳ, mà cũng thật buồn cười!

LyLy cười nhỏ:

- Đàn ông gặp gái mặc bikini một mình giữa bãi hoang thì khoan khoái, hồn bay tận mây xanh, có còn biết trời trăng gì nữa mà chẳng bị người giết một cách dễ dàng?
- Chef mình biết lợi khí của đàn bà con gái nếu đem dùng thì đúng mạnh hơn cả thiên binh. Cho nên đã năm năm qua ông chưa tuyển một nam nhân nào trong ngành tình báo.
- Chắc là chưa tới lúc cần! Đến lúc cần một anh chàng đẹp trai để « cua » mấy bà cán bộ Vẹm chắc ông phải tuyển nam nhân.

Cả hai cười vang sau câu nói của LyLy. Bất thần điện thoại trong phòng reo lên. My Nương chụp máy điện thoại vừa kề vào tai đã nghe tiếng cười dòn ở đầu dây bên kia... Giọng cười thật to, LyLy nằm trên giường mà nghe âm thanh từ máy phát ra lồng lộng. Nàng cười nói với bạn:

- Em chỉ nghe tiếng cười, biết là Chef! Không cần ông phải mở miệng xưng tên.

My Nương sau khi báo cáo tình hình sức khoẻ của LyLy với Chef của họ, tức « Trụ Cờ Vàng » thì hỏi:

- Chef muốn nói chuyện với LyLy không?

Người ở đầu dây bên kia nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Chỉ sợ cô ấy giận tôi đã bảo cô ấy đi tắm biển Thái Bình Dương mới gặp nạn.
- Chef đừng lo! Chị ấy không giận đâu! Chuyến này tuy có xui mà đắc thắng vẻ vang, thu lượm nhiều kết quả.
- Tôi biết tài các nàng! Tôi phục nhất các cô!
- Thôi Chef đừng « xạo »! Nói chuyện với LyLy nhé?

My Nương nói câu ấy cười như nắc nẻ, rồi kề máy điện thoại vào tai bạn. LyLy không chờ Chef lên tiếng, vội vàng xin:

- Chef cho LyLy ở lại Thái Lan tắm biển một tháng nhé?
- Tắm biển lâu ngày không sợ nắng ăn đen thui à? Cô không thích trượt tuyết à?

- Ai lại không thích trượt tuyết? Nhưng mùa này đâu phải mùa đông mà trượt tuyết? Mùa này về Âu Châu chỉ có tắm piscine!

- Vậy là cô làm rồi! Nếu bây giờ tôi cho cô đi trượt tuyết, cô thích không?

LyLy nghĩ: “Ở Thụy Sĩ mùa này tuyết chỉ còn trên đỉnh núi, những vùng trượt tuyết thì không còn gì” nên đáp một cách hăng hái:

- Nếu Chef tìm ra được chỗ nào còn tuyết để trượt thì LyLy nhất định cuốn gói ra đi, không thèm xin ở lại đây làm gì!

- Nếu thế thì tuần sau cô rời nhà thương lấy phi cơ trở về Suisse ngay để nhận giấy tờ và vé máy bay đi Moscou trượt tuyết. Mọi việc TV29 sẽ giải thích cho cô trước khi đi.

Giọng nói thật nghiêm chỉnh và điện thoại cúp ngay sau khi lệnh vừa dứt. LyLy ngỡ ngác không tin là sự thật. Một lúc sau nàng chột bậm môi, đập tay lên giường thành thịch, mếu máo nói:

- Em lại mắc mưu ông già! Em lại mắc mưu ông già!

My Nương thấy thái độ của bạn, vừa gác điện thoại lên, vừa cười hỏi:

- Vụ gì mà chị có vẻ giận Chef lắm vậy?

- Ông không cho em ở lại đây chơi với chị. Em phải đi Moscou! Em phải đi trượt tuyết ở Moscou!!